

Forslag

til

lov om ændring af patentloven m.v.¹

(Implementering af EU direktiv 2004/48/EF om håndhævelse af intellektuelle rettigheder)

§ 1

I patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1136 af 16. november 2004, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

”Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L 195 s. 15).

2. §§ 58 og 59 affattes således:

”§ 58. Den, som forsætligt eller uagtsomt begår patentindgreb, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberettigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatningen efter stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at udnytte opfindelsen.

§ 59. Med henblik på at forebygge yderligere patentindgreb kan retten efter påstand ved dom blandt andet bestemme, at et produkt, der udgør et patentindgreb, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endeligt fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) ændres på en nærmere angiven måde.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195/15).

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på apparater, materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af en patenteret opfindelse.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan efter påstand give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, apparater, materialer, redskaber eller lignende i patentets gyldighedstid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun, hvis

- 1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,
- 2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget, og
- 3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt."

3. § 60, *stk. 2*, affattes således:

"*Stk. 2.* Den pågældende skal kun betale erstatning efter § 58 for skade som følge af indgreb, der er sket før bekendtgørelsen om patentets meddelelse efter § 20, i det omfang det skønnes rimeligt."

4. Efter § 60 indsættes:

"**§ 60 a.** I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 58-60, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges."

5. § 83, *stk. 2, sidste pkt.*, affattes således:

"§ 57 finder ikke anvendelse, og den pågældende skal kun betale erstatning efter § 58 for skade, i det omfang det skønnes rimeligt."

§ 2

I varemærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 782 af 30. august 2001, som ændret ved § 4 i lov nr. 451 af 10. juni 2003, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

"Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195 s.15)."

2. §§ 43 og 44 affattes således:

"**§ 43.** Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en andens varemærkeret, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberettigede fortjeneste. Der kan her-

udover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatningen efter stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at anvende varemærket.

Stk. 4. Er varemærkeretten stiftet ved registrering, finder reglerne i stk. 1 også anvendelse for tiden mellem ansøgningens indlevering og mærkets registrering, dersom krænkeren vidste eller burde vide, at ansøgningen var indleveret.

Stk. 5. Borgerlige sager, for hvis udfald anvendelsen af denne lov er af væsentlig betydning, anlægges ved Sø- og Handelsretten i København, medmindre parterne vedtager andet.

§ 44. Med henblik på at forebygge yderligere krænkelser af varemærkeretten kan retten efter påstand ved dom blandt andet bestemme, at en vare, som krænker en varemærkeret, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endelig fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) at de ulovligt anbragte varemærker skal fjernes.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af de krænkende varer.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser."

3. Efter § 44 indsættes:

"§ 44 a. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 43 og 44, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges."

§ 3

I designloven, jf. lov nr. 1259 af 20. december 2000, som ændret ved § 2 i lov nr. 451 af 10. juni 2003, foretages følgende ændringer:

1. Som 2. *pkt. i fodnoten* til lovens titel indsættes:

"Loven indeholder desuden bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195 s.15)."

2. §§ 37 og 38 affattes således:

”§ 37. Den, som forsætligt eller uagtsomt begår designindgreb, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberettigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatningen efter stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at anvende designet.

§ 38. Med henblik på at forebygge yderligere designindgreb kan retten efter påstand ved dom blandt andet bestemme, at et produkt, der udgør et designindgreb, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endeligt fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) ændres på en nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af de krænkende produkter.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan efter påstand give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, materialer, redskaber eller lignende i designets beskyttelsestid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun hvis

- 1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,
- 2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget, og
- 3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.”

3. § 39, 3. pkt., affattes således:

”Den, som har begået designindgreb før akterne er gjort tilgængelige for enhver, og som derved har haft vinding, skal betale erstatning efter § 37 i det omfang det skønnes rimeligt, dog ikke ud over den vinding, denne må antages at have haft ved designindgrebet.”

4. Efter § 39 indsættes:

”§ 39 a. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 37 og 38, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.”

§ 4

I lov nr. 778 af 9. december 1987 om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi), foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

”Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF om håndhævelse af ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L 195 s.15).”

2. §§ 14 og 15 affattes således:

”§ 14. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en eneret i henhold til denne lov, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberettigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatningen efter stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at udnytte eneretten.

§ 15. Med henblik på at forebygge yderligere krænkelser kan retten efter påstand ved dom blandt andet bestemme, at eksemplarer af topografien eller halvleder produkter, der er fremstillet ved hjælp af topografien, der krænker eneretten i henhold til denne lov, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endelig fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) ændres på en nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovligt fremstilling af de krænkende produkter.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan efter påstand give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, materialer, redskaber eller lignende i enerettens beskyttelsestid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun, hvis

- 1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,
- 2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget, og
- 3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.”

3. Efter § 15 indsættes:

”§ 15 a. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 14 og 15, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.”

§ 5

Ændringerne til ophavsretsloven indsættes efter høringen.

§ 6

I lov nr. 526 af 24. juni 2005 om fødevarer foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

”Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L 195 s.15).”

2. Efter § 19 indsættes i *kapitel 5*:

”§ 19 a. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en intellektuel ejendomsrettighed inden for lovens område, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberettigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatningen efter stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at udnytte rettigheden.

§ 19 b. Med henblik på at forebygge yderligere krænkelser kan retten efter påstand ved dom blandt andet bestemme, at et produkt, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed i henhold til denne lov, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endeligt fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) ændres på nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af de krænkende varer.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

§ 19 c. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 19a og 19b, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.”

§ 7

I lov om plantenyheder, lovbekendtgørelse nr. 145 af 1. marts 2001, som ændret ved § 6 i lov nr. 967 af 4. december 2002, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnote 1* til lovens titel affattes således:

” Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/44/EF af 6. juli 1998 om retlig beskyttelse af bioteknologiske opfindelser (EF-Tidende 1998 nr. L 213, s. 13) og bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004, L 195, s 15).”

2. Efter § 25 indsættes som ny overskrift.:

”Straffe- og erstatningsbestemmelser m.m.”

3. Efter § 26 indsættes:

”**§ 26 a.** Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en sortsejers ret til en plantenyhed, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberettigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatning i medfør af stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af den licensafgift, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at udnytte plantenyheden.

§ 26 b. Med henblik på at forebygge yderligere krænkelser kan retten, såfremt der er nedlagt påstand herom, ved dom blandt andet bestemme, at et produkt, der krænker en beskyttet plantenyhed, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endeligt fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) ændres på nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovlig udnyttelse af en plantenyhed.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan, såfremt der er nedlagt påstand herom, give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, apparater, materialer og redskaber i

den tid sorten nyder beskyttelse eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog ikke, hvis

- 1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,
- 2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade denne uforholdsmæssigt meget, og
- 3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.

§ 26 c. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 26 a, 26 b eller § 26 d, jf. §§ 26 a - 26 c, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

§ 26 d. Bestemmelserne i §§ 26 a – 26 c finder tilsvarende anvendelse ved krænkelse af plantenyheder, der er beskyttet i medfør af Rådets Forordning EF 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse.”

§ 8

Loven træder i kraft den 1. januar 2006.

§ 9

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1-3 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. § 6 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget tager sigte på at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle rettigheder. Direktivet er optaget som bilag til lovforslaget.

Direktivet medfører ændringer i en række love, herunder de immaterialretlige love, fødevarerloven, lov om plantenyheder samt i retsplejeloven. Ændringerne på det immaterialretlige område er samlet i dette lovforslag, der således indeholder ændringer i patentloven, varemærkeloven, designloven, lov om halvlederprodukters udformning (topografi), herefter kaldet chipsloven, ophavsretsloven, fødevarerloven og lov om plantenyheder. Ændring af brugsmodelloven til gennemførelse af direktivet fremsættes i et lovforslag i forbindelse med en større revision af brugsmodelloven. Ændringerne i retsplejeloven vil blive fremsat i et lovforslag, der fremsættes af justitsministeren.

2. Direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder

2.1 Indledning

Formålet med direktivet, der er vedtaget med hjemmel i art. 95 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, er at tilnærme medlemsstaternes væsentligste nationale bestemmelser om midlerne til håndhævelse af immaterielle rettigheder med henblik på at sikre, at de nationale regler herom ikke lægger hindringer i vejen for de frie varebevægelser og den frie udveksling af tjenesteydelser.

De nationale foranstaltninger og retsmidler skal i henhold til direktivets art. 3, stk. 2, være effektive, stå i rimeligt forhold til krænkelsen og have en afskrækkende virkning. Baggrunden for direktivet er, at de forskellige regler om håndhævelse af intellektuelle rettigheder i medlemslandene har betydning for innovation, kreativitet og investeringer samt for forbrugernes sikkerhed. Endvidere virker de forskellige regler i medlemslandene hæmmende for den frie bevægelighed i det indre marked. Der er desuden en tendens til, at forfalskninger og piratkopier især bliver fremstillet og solgt i lande, der griber mindre effektivt ind over for disse krænkelse.

Direktivet finder efter art. 2 anvendelse på enhver krænkelse af intellektuelle rettigheder, således som dette udtryk skal forstås efter fællesskabsretten eller national ret. Direktivet omhandler alene civilretlige og administrative foranstaltninger, procedurer og retsmidler – ikke strafferetlige eller straffeprocessuelle retsmidler eller procedurer. Direktivet er et minimumsdirektiv i forhold til beskyttelsen af rettighedshavere, og medlemsstaterne kan således vælge at fastsætte yderligere foranstaltninger, procedurer og retsmidler end de, der er fastsat i direktivet ved krænkelse af intellektuelle rettigheder i det omfang, der herved gives rettighedshaverne en bedre retsstilling.

Direktivet supplerer TRIPS-aftalen (Agreement on Trade-Related Intellectual Property Rights). Danmark ratificerede ved bekendtgørelse nr. 71 af 8. juni 1995 overenskomsten om oprettelsen af Verdenshandelsorganisationen (WTO) og det til overenskomsten knyttede aftalekompleks, herunder TRIPS-aftalen, til ikrafttræden den 1. januar 1995. Det Europæiske Fællesskab har ligeledes ratificeret overenskomsten og aftalekomplekset ved Rådets beslutning 94/800/EF (EFT L 336, af 23. december 1994, s. 1), til ikrafttræden 1. januar 1995.

En gennemgang af de bestemmelser i direktivet, der gennemføres med dette lovforslag findes under punkt 2.2. Direktivet indeholder desuden en række bestemmelser af retspleje-

mæssig karakter. Direktivets art. 4 (personer berettiget til at anmode om anvendelse af foranstaltninger, procedurer og retsmidler), art. 6 (bevismateriale), art. 7 (foranstaltninger til sikring af bevismateriale), art. 8 (ret til information), art. 9 (foreløbige og retsbevarende foranstaltninger), art. 11 (påbud), art. 14 (sagsomkostninger) er behandlet i det lovforslag, som samtidig med dette lovforslag er fremsat af justitsministeren.

Efter direktivets artikel 20 skal medlemsstaterne senest den 29. april 2006 have foretaget de nødvendige lovændringer til gennemførelse af direktivets bestemmelser i national ret.

2.2 Beskrivelse af direktivets enkelte bestemmelser

2.2.1 Formodning om ophavsrettens indehaver – direktivets art. 5

Afsnittet indsættes efter høringen.

2.2.2 Erstatning - direktivets art. 13

Direktivets art. 13, stk. 1 fastslår, at retten skal pålægge krænkeren at betale erstatning for krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, som er begået forsætligt eller uagtsomt. Erstatningen skal stå i rimeligt forhold til rettighedshaverens lidte tab. Den nationale lovgivning skal give mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller:

Efter art. 13, stk. 1, litra a skal det være muligt for domstolen at tage hensyn til alle relevante aspekter i sagen ved fastsættelsen af erstatningen. Det fremgår af bestemmelsen, at dette kan omfatte de negative økonomiske konsekvenser, herunder rettighedshaverens tabte fortjeneste eller den krænkende parts uberettigede fortjeneste. Herudover skal det, når det er hensigtsmæssigt, være muligt at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske såsom den ikke-økonomiske skade, som rettighedshaveren har lidt. Opregningen af de relevante aspekter i direktivet, som domstolen kan tage hensyn til, er ikke udtømmende.

Det følger af art 13, stk. 1, litra b, at domstolen, hvor det er hensigtsmæssigt, kan fastsætte erstatningen som et fast beløb, der som minimum svarer til størrelsen af de gebyrer eller afgifter, som den krænkende part skulle have betalt, hvis denne havde bedt rettighedshaveren om tilladelse til udnyttelse af den pågældende intellektuelle ejendomsrettighed.

Det fremgår blandt andet af direktivets betragtning nr. 26, at formålet med modellen i litra b er at have et alternativ til beregningen af erstatningen i de tilfælde, hvor det er vanskeligt at bestemme størrelsen af det lidte tab. Stk. 1, litra b giver derfor mulighed for at fastsætte en erstatning på et objektivt grundlag, hvor der samtidig tages hensyn til rettighedshaverens udgifter til for eksempel påvisning og efterforskning af krænkelsen.

Hvis den krænkende part har været i god tro giver art. 13, stk. 2 mulighed for at domstolen kan træffe beslutning om, at der skal ske tilbagebetaling af et overskud eller, at der skal ske betaling af en erstatning, der kan være fastsat på forhånd. Bestemmelsen er fakultativ. Det er således op til medlemsstaterne at bestemme, hvorvidt denne skal implementeres i national lovgivning.

2.2.3 Korrigerende foranstaltninger – direktivets art. 10

Art. 10, stk. 1, fastslår, at retten ved dom kan bestemme, at produkter som ifølge dom krænker en intellektuel ejendomsrettighed, skal tilbagekaldes fra handlen, endelig fjernes fra handlen eller tilintetgøres. Det samme gælder for materialer og redskaber, der har været anvendt til at fremstille de ulovlige varer. Denne adgang gælder uden nogen form for godtgørelse, og uden at det berører erstatningen til rettighedshaveren.

Foranstaltningerne kan kun anvendes efter, at det ved dom er fastslået, at en vare krænker en intellektuel ejendomsrettighed. Foranstaltningerne i art. 10, stk. 1, litra a-c, er ikke udtømmende. Dette fremgår blandt andet af betragtning nr. 24, hvorefter der kan iværksættes korrigerende foranstaltninger som f.eks. tilbagekaldelse, endelig fjernelse fra handlen eller tilintetgørelse af de krænkende produkter m.v. Desuden er der tale om et minimumsdirektiv.

Medlemsstaterne er således frit stillet med hensyn til at indføje andre foranstaltninger end dem, der direkte er nævnt i direktivet.

Ifølge direktivets art. 10, stk. 2, skal de i stk. 1 nævnte foranstaltninger gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Art. 10, stk. 3, er udtryk for en proportionalitetsbetragtning, hvor der ved anvendelsen af korrigerende foranstaltninger skal være et forholdsmæssigt forhold mellem kränkelsens omfang og de beordrede retsmidler samt tredjemands interesser. Ifølge betragtning nr. 24 i direktivet bør der ved denne bedømmelse tages hensyn til tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Formålet med bestemmelsen er ifølge betragtning nr. 24 at forebygge yderligere krænkelser af intellektuelle ejendomsrettigheder.

2.2.4 Alternative foranstaltninger - direktivets artikel 12

Efter art. 12 kan medlemsstaterne, når det er hensigtsmæssigt, bestemme, at domstolene skal kunne træffe bestemmelse om, at krænkeren skal betale en kontant godtgørelse til den forurettede som et alternativ til bestemmelsen om korrigerende foranstaltningerne i art. 10 og påbud i art. 11. Dette gælder dog kun, hvor

- krænkeren har handlet uforsætligt og ikke har udvist uagtsomhed,
- gennemførelsen af de pågældende foranstaltninger ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget, og
- en kontant godtgørelse forekommer tilfredsstillende.

Det fremgår af betragtning nr. 25, at medlemsstaterne bør have mulighed for at bestemme, at der skal ydes en økonomisk kompensation til krænkeren som alternativ til eksempelvis korrigerende foranstaltninger i de tilfælde, hvor en sådan foranstaltning ville være uforholdsmæssigt bebyrdende.

2.2.5 Offentliggørelse af retsafgørelser - direktivets art. 15

Efter art. 15 skal retten kunne bestemme, på begæring af rekvirenten og for krænkerens regning, at

- der træffes passende foranstaltninger til formidling af information om afgørelsen og
- retsafgørelsen opslås og offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Efter art. 15, 2. pkt., kan medlemsstaterne vælge at indføre mulighed for yderligere offentliggørelsesforanstaltninger, der er afpasset efter de særlige forhold, herunder bekendtgørelse på en iøjnefaldende måde.

Ifølge direktivets betragtning nr. 27 er formålet med bestemmelsen, at forhindre nye krænkelser ved at afskrække en fremtidig krænker og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed. Bestemmelsen har således et præventivt formål.

3 Gældende ret

3.1 Formodning for ophavsrettens indehaver

Afsnittet indsættes efter høringen.

3.2 Erstatning

3.2.1 Patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven

Både patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven indeholder bestemmelser om erstatning for krænkelser af eneretten i henhold til de pågældende love.

Ifølge den nuværende § 58 i patentloven har den, som forsætligt eller uagtsomt krænker et patent, pligt til at betale et rimeligt vederlag for udnyttelsen af opfindelsen samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

Den krænkede part har efter patentlovens § 58, stk. 1, mulighed for at kræve, at krænkeren betaler et rimeligt vederlag for udnyttelsen af opfindelsen. Vederlagsreglen fortolkes på den måde, at krænkeren altid og som et minimum skal betale en godtgørelse, der svarer til en passende licensafgift. Det vil sige, at rettighedshavers godtgørelse svarer til det beløb, som krænkeren skulle have betalt for en lovlig udnyttelse af patentet. Dette gælder, uanset om der er dokumenteret et tab. Vederlagsreglen kan ses som et udtryk for, at det kan være yderst vanskeligt at dokumentere det lidte tab.

Hvis den krænkede part vælger at kræve compensation efter vederlagsreglen kan der desuden kræves erstatning for den yderligere skade, der måtte være lidt. Opgørelsen af det økonomiske tab sker efter dansk rets almindelige erstatningsretlige betingelser. Når krænkelsen er forsætlig eller uagtsom har den krænkede part krav på at få dækket sit fulde lidte tab. De økonomiske skader, som den krænkede har lidt, vil oftest være afsætningstab, tab på grund af markedsforstyrrelse og interne tab. Såvel afsætningstabet som markedsforstyrrelsen kan være vanskelige at opgøre præcist, og det kan desuden være vanskeligt at dokumentere et tab. En sparsom retspraksis viser, at erstatningen ofte bliver udmålt efter et skøn fra domstolene.

Hvis den krænkede part vælger at kræve compensation efter vederlagsreglen samt erstatning for den yderligere skade, kan der kun kræves erstatning på en sådan måde, at der ikke derved opnås dobbelt compensation for krænkelsen. Den krænkede part kan vælge, om denne vil opgøre tabet præcist efter de almindelige erstatningsretlige regler, eller om der kræves vederlag og herefter erstatning for de yderligere tab, der er lidt.

Der er ingen bestemmelse i patentloven vedrørende godtgørelse for den ikke-økonomiske skade.

Efter patentlovens § 58, stk. 2, er det desuden muligt at kræve erstatning fra krænkeren, selv når denne har været i god tro. Der skal dog foretages et konkret rimelighedsskøn. Da det er sjældent, at der foreligger god tro, spiller denne regel ingen større rolle i praksis på det patentretlige område.

Den nuværende § 43 i varemærkeloven svarer til 58 i patentloven.

Den nuværende § 37, stk. 1 i designloven svarer til patentlovens § 58, stk. 1. Erstatning for krænkelse foretaget i god tro i henhold til § 37, stk. 2, kan dog ikke overstige den vinding, som krænkeren må antages at have haft.

Den nuværende § 14 i chipsloven svarer til patentlovens § 58, stk. 1. § 14 giver således ikke mulighed for erstatning for krænkelse foretaget i god tro.

3.2.2 Ophavsretsloven

Afsnittet indsættes efter høringen.

3.2.3 Fødevareloven

Hverken i den gældende lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m. (fødevareloven) eller i lov nr. 526 af 24. juni 2005 om fødevarer, som forventes sat i kraft 1. januar 2006, er der bestemmelse om, at den som forsætligt eller uagtsomt krænker en intellektuel ejendomsrettighed har pligt til at betale et rimeligt vederlag for udnyttelsen af en sådan rettighed samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

Hidtil har sådanne sager derfor skullet afgøres efter enten dansk rets almindelige erstatningsregler eller anden lovgivning, herunder varemærkeloven og fællesmærkeloven (lov nr. 342 af 6. juni 1991).

3.2.4 Lov om plantenyheder

Den gældende lov om plantenyheder indeholder ikke bestemmelser om betaling af erstatning for krænkelse af forædlerrettigheder, der har dansk sortsbeskyttelse, herunder betaling af erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

Hvis en sortsejer lider et tab som følge af manglende overholdelse af reglerne, vil denne efter dansk rets almindelige erstatningsregler kunne søge om erstatning hos skadevolder. Der er ingen særskilt bestemmelse i lov om plantenyheder vedrørende godtgørelse for den ikke-økonomiske skade.

3.3 Korrigerende foranstaltninger

3.3.1 Patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven

Både patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven indeholder bestemmelser, hvorefter retten, til forebyggelse af yderligere misbrug, har mulighed for at træffe bestemmelser i forhold til krænkende produkter m.v. Disse bestemmelser sikrer, at en krænker, der ved dom forbydes at fortsætte med den krænkende adfærd, ikke har mulighed for at begå yderligere krænkelse. Bestemmelserne kan anvendes, selvom krænkeren er i god tro.

I henhold til patentlovens § 59 kan retten, i det omfang det skønnes rimeligt, træffe bestemmelser til forebyggelse af yderligere misbrug af produkter, der er fremstillet i henhold til en patenteret opfindelse. Dette gælder også over for de apparater, redskaber eller andet, hvis udnyttelse vil indebære en krænkelse af et patent.

Efter den gældende bestemmelse kan retten træffe bestemmelse om en hvilken som helst foranstaltning, der forebygger misbrug. I bestemmelsen nævnes eksempler på foranstaltninger, nemlig ændring af en genstand, tilintetgørelse eller udlevering til den forurettede mod vederlag. Der er dog ikke tale om en udtømmende opregning.

Hvis en genstand, der udgør en krænkelse af et patent, er erhvervet i god tro, og den pågældende erhverver ikke selv har krænket patentet, kan retten efter den gældende bestemmelse ikke træffe foranstaltninger i forhold til den pågældende genstand. Bestemmelsens anvendelsesområde er forholdsvist snævert, da betingelserne for anvendelsen kun kan anses for at være opfyldt, hvis en genstand er erhvervet i god tro, og personen eksempelvis har udført en handling i ikke-erhvervsmæssigt øjemed eller i forsøgsøjemed efter patentlovens § 3, stk. 3, nr. 1 og 3.

Herudover findes der i den gældende bestemmelse i patentlovens § 59, stk. 2 en undtagelse, hvorefter retten, når ganske særlige grunde foreligger, kan give tilladelse til udnyttelse af de produkter m.v. der udgør en patentkrænkelse mod et rimeligt vederlag til rettighedshaver. De ganske særlige grunde kan være situationer, hvor tilintetgørelse eller lignende vil være en samfundsmæssig urimelig foranstaltning eller hvor udlevering mod vederlag vil belaste rettighedshaverens økonomi i uforholdsmæssigt omfang.

I henhold til varemærkelovens § 44 kan retten træffe bestemmelse om en hvilken som helst foranstaltning, der forebygger misbrug. I bestemmelsen nævnes eksempler på foranstaltninger, nemlig fjernelse af de ulovligt anbragte varemærker, tilintetgørelse og udlevering til den forurettede mod eller uden erstatning. Der er dog ikke tale om en udtømmende opregning, og andre relevante foranstaltninger kunne være nedtagelse eller ændring af facadeskiltning, nedlukning af den server, der er vært for en krænkende hjemmeside og tilbagekaldelse af produkter. Reglen i varemærkeloven finder navnlig anvendelse i sager om deciderede varemærkekrænkelser.

Den nuværende § 38 i designloven svarer stort set til patentlovens § 59. Dog er der i designloven tale om en udtømmende opregning, idet retten kun har mulighed for at træffe bestemmelse om, at det krænkende produkt skal ændres på en nærmere angiven måde, tilintetgøres eller udleveres til den forurettede mod vederlag. Ligesom i patentlovens § 59 kan retten efter designlovens § 38, stk. 1, 2. pkt., ikke træffe foranstaltninger over for produkter,

der er erhvervet i god tro af en person, der ikke har begået designindgreb. Herudover findes der i designlovens § 38, stk. 2 en undtagelse, der svarer til patentlovens § 59, stk. 2.

I henhold til chipslovens § 15 kan retten træffe bestemmelser om, at ulovligt fremstillede eksemplarer af topografien eller halvlederprodukter, der er fremstillet ved hjælp af topografien, skal ændres på en nærmere angiven måde, tilintetgøres eller udleveres til den forurettede, eventuelt mod et vederlag. Herudover findes der i § 15, stk. 2, en undtagelse, der svarer til patentlovens § 59, stk. 2 og designlovens § 38, stk. 2.

3.3.2 Ophavsretsloven

Afsnittet indsættes efter høringen.

3.3.3 Fødevareloven

Hverken i den gældende lov nr. 471 af 1. juli 1998 om fødevarer m.m. (fødevareloven) eller i lov nr. 526 af 24. juni 2005 om fødevarer, som forventes sat i kraft 1. januar 2006, er der bestemmelse til forebyggelse af yderligere misbrug af produkter, der er fremstillet i i strid med en intellektuel ejendomsrettighed.

3.3.4 Lov om plantenyheder

Den nugældende lov om plantenyheder indeholder ikke bestemmelser om forebyggelse af yderligere misbrug af en beskyttet plantenyhed. Det samme gør sig gældende med hensyn til plantenyheder, der er beskyttet efter forordning om ef-sortsbeskyttelse.

3.4 Offentliggørelse af retsafgørelser

Gældende dansk ret indeholder ikke en bestemmelse om offentliggørelse af domme på det immaterialretlige område, der svarer til art. 15 i direktivet.

Der findes kun få andre retsområder i dansk ret, der vedrører offentliggørelse af domme.

Det følger af straffelovens § 273, stk. 2, at retten kan bestemme, at den der dømmes for ærekrænkelser, kan forpligtes til at betale et beløb til den krænkede part, for de omkostninger der er forbundet med offentliggørelse af dommen eller domsslutning. Det er den krænkede part, der selv skal sørge for offentliggørelsen.

I medieansvarsloven § 54 er der hjemmel til at dømme et massemedie til at offentliggøre en dom eller en del heraf, i de tilfælde, hvor massemediet er idømt straf, erstatning eller mortifikation for indholdet af et medie. Pligten til at offentliggøre dommen påhviler redaktøren. Offentliggørelsen skal ske uden vederlag til krænkeren og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Brug af straffelovens § 273, stk. 2, udelukker ikke samtidig brug af adgangen til offentliggørelse efter medieansvarslovens § 54.

Som almindelig regel kan domme i civilretlige sager frit offentliggøres i deres helhed. Der findes dog regler, der begrænser denne adgang i for eksempel straffelovens § 264 d om beskyttelse af privatlivets fred og reglerne i persondataloven om behandling af personoplysninger.

Straffelovens § 264 d om krænkelse af privatlivets fred regulerer videregivelse (og dermed også offentliggørelse) af oplysninger om en andens personlige forhold, herunder om strafbare forhold. Bestemmelsen forbyder uberettiget videregivelse. Den gælder både fysiske og private juridiske personer.

Lov om behandling af personoplysninger (persondataloven) gælder for elektronisk behandling af personoplysninger og for ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register, jf. § 1 stk. 1, det vil sige persondataloven gælder for eksempel ved offentliggørelse af personoplysninger i elektronisk form, eksempelvis på Internettet.

Omfattet er såvel offentlige myndigheder og private virksomheder, foreninger og fysiske personer. Persondataloven indeholder regler for behandling, herunder videregivelse og of-

fentliggørelse af personoplysninger. Personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificerbar fysisk person.

Persondatalovens § 6 regulerer, hvornår behandling af ikke-følsomme oplysninger, som fx navn, adresse, telefonnummer, e-mail, må ske. § 6 indeholder en udtømmende opregning af de situationer, hvor behandling må ske. Af betydning for privates offentliggørelse af domme i elektronisk form er navnlig bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, om udtrykkeligt samtykke fra den person, oplysningerne angår, og bestemmelsen i stk. 1, nr. 3, om at behandlingen er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige. En retlig forpligtelse er eksempelvis en domstolsafgørelse.

Følsomme oplysninger i persondatalovens §§ 7 og 8 som for eksempel oplysninger om seksuelle eller straffbare forhold, racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, er underlagt skrappe betingelser for behandling. Udgangspunktet er, at følsomme personoplysninger i domme ikke vil kunne offentliggøres i elektronisk form, medmindre der foreligger et udtrykkeligt samtykke fra den person, oplysningerne angår – i disse tilfælde krænkere - eller den pågældende selv tidligere har offentliggjort oplysningerne.

4 Lovforslagets indhold

4.1 Indledning

Med lovforslaget gennemføres de nødvendige ændringer til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder på det immaterialretslige område. Lovforslaget indeholder således ændringer af patentloven, varemærkeloven, designloven, chipsloven, ophavsretsloven, fødevareloven og lov om plantenyheder. Dette medfører, at bestemmelserne om erstatning, korrigerende foranstaltninger og bestemmelsen om offentliggørelse af retsafgørelser foreslås ændret eller indført i lovene på det immaterialretlige område. Herudover foreslås det i medfør af direktivet, at bestemmelsen i ophavsretsloven, der opstiller en formodningsregel for, hvem der er ophavsmand til et værk, ændres.

4.2 Formodning for ophavsrettens indehaver

Afsnittet indsættes efter høringen.

4.3 Erstatning

4.3.1 Patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven.

I overensstemmelse med direktivet foreslås det, at erstatningsbestemmelserne i patentlovens § 58, varemærkelovens § 43, designlovens § 37 og chipslovens § 14 ændres således, at de giver mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller.

Modellen foreslået i de pågældende bestemmelsers stk. 2 giver mulighed for at fastsætte erstatningen med udgangspunkt i det lidte tab. Denne model vil således kunne finde anvendelse i de tilfælde, hvor det er muligt for den krænkede part at opføre det lidte tab. Ved fastsættelsen af erstatningen vil domstolen kunne tage hensyn til alle relevante aspekter i sagen, herunder den krænkende parts uberettigede fortjeneste.

Muligheden for at tage hensyn til den krænkende parts fortjeneste udgør et helt nyt element i forhold til de almindelige principper i dansk erstatningsret. Det nye kriterium kan eventuelt få betydning for erstatningens størrelse, idet det kan bevirke, at rettighedshaver i visse tilfælde vil kunne få en erstatning, der er større end det lidte tab. Dog kan det ikke forventes, at rettighedshaver får dækket både sit fulde tab samt krænkerens fortjeneste. Retten vil formentlig fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår. Kriteriet kan blandt andet tænkes anvendt i situationer, hvor en stor virksomhed har krænket en indehaver af en intellektuel ejendomsrettighed, der indehaves af

en person eller virksomhed med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste, og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste.

De gældende bestemmelser i patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven indeholder ikke nogen særskilt hjemmel til at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske og derved eksempelvis yde en godtgørelse for ikke-økonomisk skade, som den krænkede part måtte have lidt. Til gennemførsel af direktivet foreslås det som en konsekvens heraf, at en sådan mulighed indføres i de pågældende loves erstatningsbestemmelser i stk. 2, 2. pkt. Selvom det formentlig ikke får nogen praktisk betydning, foreslås det, at direktivets ordlyd, der giver mulighed for at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke økonomiske skade, gennemføres. Muligheden for at tage hensyn til den ikke økonomiske skade medfører, at der vil kunne ydes godtgørelse i de tilfælde, hvor kopiprodukter er af så ringe kvalitet, at disse anses for skadelige for indehaveren af en rettighed i ideel henseende.

Modellen foreslået i stk. 3 til de pågældende bestemmelser vil kunne finde anvendelse i de situationer, hvor det er vanskeligt at dokumentere det lidte tab. I denne situation vil retten kunne fastsætte erstatningen til et beløb, der som minimum svarer til det vederlag, som den krænkede part skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til udnyttelsen. Udtrykket "vederlag" kendes allerede fra de gældende bestemmelsers i stk. 1 om betaling af et "rimeligt vederlag".

Da beløbet, der fastsættes efter stk. 3 i forslaget til bestemmelserne i patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven, som minimum skal svare til vederlaget, vil der være mulighed for ved fastsættelsen af erstatningen at tage hensyn til rettighedshavers udgifter til eksempelvis påvisning og efterforskning af krænkelsen. Det bemærkes, at disse elementer ligeledes indgår som elementer under modellen foreslået i stk. 2.

Det er blevet overvejet, hvorvidt de gældende bestemmelser i patentlovens § 58 stk. 2, varemærkelovens § 43, stk. 2, designlovens § 37, stk. 2, om erstatning for krænkelse foretaget i god tro, skal opretholdes. En bestemmelse, der medfører erstatning i tilfælde, hvor krænkelsen er i god tro, harmonerer ikke med de gældende erstatningsretlige principper om, at et erstatningskrav alene kan pålægges over for den, der har handlet uagtsomt eller forsætligt. Bestemmelserne ses heller ikke at være anvendt i praksis. Ifølge direktivet er det frivilligt for medlemsstaterne, om de ønsker at indføre erstatning for krænkelse foretaget i god tro. På denne baggrund foreslås det, at de gældende bestemmelser om god tro ophæves.

Som en konsekvens af, at god tros erstatningen i patentlovens § 58, stk. 2, foreslås ophævet, foreslås det endvidere, at den gældende bestemmelse i § 60, stk. 2, ændres. Det fremgår af denne bestemmelse, at hvis en krænkelse foregår før bekendtgørelse om patentets meddelelse, skal der kun betales erstatning i det i § 58, stk. 2 angivne omfang. Henvisningen til § 58, stk. 2, betyder, i henhold til betænkning 1963:6, at der i denne periode kun skal betales erstatning i samme omfang, som ved krænkelse foretaget i god tro. Det vil sige, at der kun skal betales erstatning i det omfang det skønnes rimeligt. Derimod er henvisningen til § 58, stk. 2, ikke en henvisning til, at krænkelsen for at berettige erstatning, skal ske i god tro. Det foreslås herefter, at henvisningen i § 60, stk. 2 til § 58, stk. 2 slettes, og at det i stedet præciseres, at der i den pågældende periode udelukkende skal betales erstatning, i det omfang det skønnes rimeligt.

Endelig foreslås det, at patentlovens § 83, stk. 2, sidste punktum, der vedrører den provisoriske beskyttelse for en europæisk patentansøgning, tilsvarende ændres således, at henvisningen til § 58, stk. 2 slettes, og at det i stedet præciseres, at der i den pågældende periode, udelukkende skal betales erstatning i det omfang det skønnes rimeligt.

Som en konsekvens af, at god tros erstatningen i designlovens § 37, stk. 2, foreslås ophævet, foreslås det endvidere, at den gældende bestemmelse i designlovens § 39, 3. pkt. ændres. Det fremgår af denne bestemmelse, at hvis en krænkelse foregår før akterne i en an-

søgning er gjort tilgængelige for enhver, skal der kun betales erstatning i det i § 37, stk. 2, angivne omfang. Henvisningen til § 37, stk. 2, betyder, at der i denne periode kun skal betales erstatning, i samme omfang, som ved krænkelse foretaget i god tro. Det vil sige, at der kun skal betales erstatning, hvis krænkeren har haft en vinding, og i det omfang det skønnes rimeligt, dog ikke udover den vinding, som den pågældende må antages at have haft ved designindgrebet. Det foreslås herefter, at henvisningen i § 39, 3. pkt., til § 37, stk. 2, slettes, og at det i stedet præciseres, at der i den pågældende periode udelukkende skal betales erstatning i det omfang det skønnes rimeligt, dog ikke ud over den vinding, som krænkeren må antages at have haft ved designindgrebet.

4.3.2 Ophavsretsloven

Afsnittet indsættes efter høringen.

4.3.3 Fødevarereloven

I overensstemmelse med direktivet foreslås det, at der i lov nr. 526 af 24. juni 2005 om fødevarer som § 19 a indsættes en erstatningsbestemmelse, der giver mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller.

Med hensyn beskrivelsen af forslagets indhold til denne bestemmelse kan der henvises til punkt 4.3.1 om de tilsvarende bestemmelser i patentloven m.v.

4.3.4 Lov om plantenyheder

I overensstemmelse med direktivet foreslås det, at der er i lov om plantenyheder som § 26 a indsættes en erstatningsbestemmelse, der giver mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller.

Med hensyn til beskrivelsen af forslagets indhold til denne bestemmelse kan der henvises til punkt 4.3.1 om de tilsvarende bestemmelser i patentloven m.v.

4.4 Korrigerende foranstaltninger

4.4.1 Patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven

Bestemmelserne om korrigerende foranstaltninger i patentlovens § 59, varemærkelovens § 44, designlovens § 38 og chipslovens § 15 foreslås herefter ændret således, at de klart omfatter direktivets ordlyd.

I den forbindelse foreslås det, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelserne i forslagets stk. 1 til bestemmelserne herom i de pågældende love.

Der er tale om et minimumsdirektiv, og medlemsstaterne kan således vælge at lade bestemmelserne omfatte yderligere foranstaltninger end de, der er nævnt i direktivteksten. Det foreslås derfor at det i ordlyden til bestemmelserne tydeliggøres, at disse bestemmelser ikke er udtømmende i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i patentloven og varemærkeloven. Det foreslås desuden, at de foranstaltninger, der fremgår af de gældende bestemmelser i patentloven, varemærkeloven, designloven og chipsloven fortsat fremgår direkte af teksten. I patentloven foreslås det således, at "ændring af genstanden på nærmere angivet måde" og "udlevering til den forurettede", fortsat fremgår direkte af teksten. I varemærkeloven foreslås det, at "fjernelse af de ulovligt anbragte varemærker" og "udlevering til den forurettede" fortsat fremgår af teksten. I designloven foreslås det, at "ændring af designet på nærmere angiven måde" og "udlevering til den forurettede" fremgår direkte af teksten. I chipsloven foreslås det, at "ændring af topografien eller halvlederprodukter, der er fremstillet ved hjælp af topografien på en nærmere angiven måde" og "udlevering til den forurettede" fortsat fremgår af teksten. I forbindelse med "udlevering til den forurettede" foreslås det, at

der ikke længere skal betales et vederlag/betales en erstatning til krænkeren ved udlevering til den forurettede. Opretholdelse af dette vederlag vil være i strid med direktivet, da det fremgår af art. 10, at foranstaltningerne skal ske uden nogen form for godtgørelse til krænkeren.

Til gennemførsel af direktivet foreslås det i stk. 2, at det præciseres, at foranstaltningerne efter stk. 1 ligeledes kan finde anvendelse på materialer og redskaber, der primært har været anvendt til fremstilling af produkter, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed. For så vidt angår patentloven foreslås det endvidere at "apparater" indgår i overensstemmelse med den nuværende bestemmelse.

Forslaget indfører en ny bestemmelse i stk. 3 i bestemmelserne i de pågældende love om, at foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning. Forslaget gennemfører art. 10, stk. 2, som medlemsstaterne har pligt til at indføre. Bestemmelsen kendes ikke i gældende ret på det immaterialretslige område.

Det foreslås at gennemføre direktivet art. 10, stk. 3, om proportionalitetsbetragtningen stort set ordret i patentlovens § 59, stk. 4, varemærkelovens § 44, stk. 4, designlovens § 38, stk. 4 og chipslovens § 15, stk. 4. Retten skal således ved en dom om korrigerende foranstaltninger tage hensyn til forholdet mellem krænkelens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Det foreslås herefter, at de gældende bestemmelser i patentlovens § 59, stk. 1, sidste pkt., og designlovens § 38, stk. 1, sidste pkt., ophæves. Dette skyldes, at man ikke kan opretholde bestemmelser, hvorefter retten kan undlade at træffe foranstaltninger over for tredjemand, der i god tro har erhvervet en genstand, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed. Det vil dog efter forslagets stk. 4 til bestemmelserne i patentloven og designloven, fortsat være muligt ved behandlingen af en begæring om korrigerende foranstaltninger at tage hensyn til forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro. Der vil således være en forskel i forhold til de gældende bestemmelser, idet retten med ændringen kan træffe de pågældende foranstaltninger over for sådanne personer under hensyntagen til forholdet mellem krænkelens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser. Det kan således ikke afvises, at der i den konkrete situation vil kunne træffes foranstaltninger over for en tredjemand i god tro.

Ifølge direktivets art. 12 er det, når det er hensigtsmæssigt, muligt for medlemsstaterne at indsætte bestemmelser om alternative foranstaltninger. Det kan således bestemmes, at der i stedet for eksempelvis korrigerende foranstaltninger sker en betaling til den forurettede rettighedshaver af en kontant godtgørelse.

I de gældende bestemmelser i patentlovens § 59, stk. 2, designlovens § 38, stk. 2 og chipslovens § 15, stk. 2 findes der en mulighed for, at retten kan give tilladelse til, at den krænkende part kan råde over den krænkende genstand mod betaling af et rimeligt vederlag, når ganske særlige grunde foreligger. De gældende bestemmelser er tiltænkt anvendt i meget begrænset omfang. For så vidt angår bestemmelsen i patentloven er bestemmelsen tiltænkt de situationer, hvor eksempelvis tilintetgørelse eller lignende vil være samfundsmæssigt urimeligt samt de situationer, hvor udlevering til den forurettede mod vederlag ikke er hensigtsmæssig for den forurettede af økonomiske grunde.

Efter direktivets art. 12 kræves det, at den krænkende part har handlet i god tro, at de pågældende foranstaltninger efter art. 10 vil skade den krænkende part uforholdsmæssigt meget, og at en kontant godtgørelse til den forurettede rettighedshaver forekommer tilfredsstillende. Det fremgår desuden af betragtning nr. 25, at hvis den kommercielle anvendelse af plagierede varer eller ydelsen af tjenester er i strid med anden lovgivning end lovgivningen om intellektuel ejendomsret eller vil kunne skade forbrugerne, bør den pågældende anvendelse eller tjenesteydelse fortsat være forbudt.

De alternative foranstaltninger i art. 12 er kun tiltænkt anvendt, hvis kriterierne i denne bestemmelse respekteres. Til gennemførsel af direktivets art. 12 i patentloven, designloven og

chipsloven foreslås det herefter, at de gældende undtagelsesbestemmelser ophæves, og at der i stedet for indsættes en ny bestemmelse i stk. 5 i de pågældende love, der i lighed med direktivets bestemmelse giver retten mulighed for at undlade at træffe korrigerende foranstaltninger og i stedet meddele tilladelse til at råde over de krænkende produkter mod et rimeligt vederlag, når kriterierne i direktivet er opfyldt.

4.4.2 Ophavsretsloven

Afsnittet indsættes efter høringen.

4.4.3 Fødevareloven

I overensstemmelse med direktivets art. 10 foreslås det, at der i lov nr. 526 af 24. juni 2005 om fødevarer som § 19 b indsættes en bestemmelse om korrigerende foranstaltninger.

I den forbindelse foreslås det, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen til forslagets stk. 1.

Der er tale om et minimumsdirektiv, og medlemsstaterne kan således vælge at lade bestemmelsen omfatte yderligere foranstaltninger end de, der er nævnt i direktivteksten. Det foreslås derfor at det i ordlyden til bestemmelsen tydeliggøres, at bestemmelsen ikke er udtømmende. Det foreslås desuden, at "ændring af genstanden på nærmere angivet måde" og "udlevering til den forurettede" derudover fremgår direkte af teksten, selv om det ikke er nævnt i direktivets artikel 10 for at få en ensartet gennemførelse af direktivets bestemmelse i dansk ret.

Til gennemførelse af direktivet foreslås det i stk. 2, at det præciseres, at foranstaltningerne efter stk. 1 ligeledes kan finde anvendelse på materialer og redskaber, der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af varer, som krænker en intellektuel ejendomsrettighed.

Forslagets stk. 3 indebærer, at foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning. Forslaget gennemfører art. 10, stk. 2, som medlemsstaterne har pligt til at indføre. Bestemmelsen kendes ikke i gældende ret på det immaterialretlige område.

Det foreslås at gennemføre direktivet art. 10, stk. 3, om proportionalitetsbetragtningen stort set ordret i § 19 b, stk. 4. Retten skal således ved en dom om korrigerende foranstaltninger tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

4.4.4 Lov om plantenyheder

Det foreslås, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen til forslagets § 26 b stk. 1.

Der er tale om et minimumsdirektiv, og medlemsstaterne kan således vælge at lade bestemmelsen omfatte yderligere foranstaltninger end de, der er nævnt i direktivteksten. Det foreslås derfor at det i ordlyden til bestemmelsen tydeliggøres, at bestemmelsen ikke er udtømmende. Det foreslås desuden, at "ændring af plantenyheden på nærmere angivet måde" og "udlevering til den forurettede" derudover fremgår direkte af teksten, selv om det ikke er nævnt i direktivets artikel 10 for at få en ensartet gennemførelse af direktivets bestemmelse i dansk ret.

Forslaget indfører en bestemmelse i § 26 b, stk. 3 om, at foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning. Forslaget gennemfører art. 10, stk. 2, som medlemsstaterne har pligt til at indføre. Bestemmelsen kendes ikke i gældende ret på det immaterialretslige område.

Det foreslås at gennemføre direktivet art. 10, stk. 3 om proportionalitetsbetragtningen stort set ordret i § 26 b, stk. 4. Retten skal således ved en begæring om korrigerende foranstalt-

ninger tage hensyn til forholdet mellem krænkelserens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Ifølge direktivets art. 12 er det, når det er hensigtsmæssigt, muligt for medlemsstaterne at indsætte bestemmelser om alternative foranstaltninger. Det kan således bestemmes, at der i stedet for eksempelvis korrigerende foranstaltninger sker en betaling til den forurettede af en kontant godtgørelse.

Efter direktivets art. 12 kræves det, at den krænkende part har handlet i god tro, at de pågældende foranstaltninger efter art. 10 vil skade den krænkende part uforholdsmæssigt meget, og at en kontant godtgørelse til den forurettede forekommer tilfredsstillende. Det fremgår desuden af betragtning nr. 25, at hvis den kommercielle anvendelse af plagierede varer eller ydelsen af tjenester er i strid med anden lovgivning end lovgivningen om intellektuel ejendomsret eller vil kunne skade forbrugerne, bør den pågældende anvendelse eller tjenesteydelse fortsat være forbudt.

De alternative foranstaltninger i art. 12 er kun tiltænkt anvendt, hvis kriterierne i denne bestemmelse respekteres. Stk. 5 foreslås derfor udformet i lighed med direktivets bestemmelse, og giver således retten mulighed for at undlade at træffe korrigerende foranstaltninger mod et rimeligt vederlag, når kriterierne herfor er opfyldt.

4.5 Offentliggørelse af retsafgørelser

Direktivets art. 15 nødvendiggør, at der indføres en ny regel i dansk ret om offentliggørelse af domme på det immaterialretlige område.

Det foreslås således at indføre regler i patentloven, varemærkeloven, designloven, chipsloven, ophavsretsloven, fødevareloven og lov om plantenyheder, hvorefter retten, i en dom, hvorved nogen dømmes efter reglerne om erstatning, tilintetgørelse m.v. i de pågældende love, på begæring, kan bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Forslaget gælder kun i civilretlige sager.

Det foreslås, at det i ordlyden til bestemmelserne præciseres, at det er krænkeren, der er forpligtet til at offentliggøre dommen. Dette fremgår ikke direkte af ordlyden til direktivets art. 15, men ligger implicit i bestemmelsen.

Direktivets art. 15 omfatter alene pligt til offentliggørelse af domme i civilretlige retssager.

Det foreslås i stk. 2, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet foreslås det, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten kan træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme typer som dagbladets almindelige tekst. Retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering etc. efter begæring fra rettighedshaveren.

Offentliggørelsen af domme vil f.eks. kunne ske i dagblade eller på Internettet, herunder på relevante websites, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens website. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved, at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Offentliggørelsen af domme i civilretlige sager efter forslaget til de pågældende bestemmelser i henholdsvis patentloven, varemærkeloven, designloven, chipsloven, ophavsretsloven, fødevareloven og lov om plantenyheder skal ske med respekt af de gældende regler om behandling af personoplysninger i for eksempel persondataloven og straffelovens § 264 d.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for hverken stat, amt eller kommune.

6 Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget har ikke nogen administrative konsekvenser for borgerne.

7 Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget har ikke økonomiske konsekvenser for virksomhederne. Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler. Styrelsen vurderer ikke, at forslaget indeholder administrative konsekvenser for erhvervslivet i et omfang, der berettiger, at det bliver forelagt et virksomhedspanel. Forslaget bør derfor ikke forelægges et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

8 Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

9 Forholdet til EU-retten.

Lovforslaget tager sigte på at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle rettigheder. Direktivet er optaget som bilag til lovforslaget. En gennemførelse af direktivets bestemmelser i national ret skal ske senest den 29. april 2006.

10 Høring

Høringsliste over hørte parter vedlægges som bilag til forslaget.

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for Erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for Erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget tager sigte på at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle rettigheder. En gennemførelse af direktivets bestemmelser i national ret skal ske se-	

nest den 29. april 2006.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Der indsættes en fodnote i patentloven, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195 s. 15).

Til nr. 2

Til § 58

Efter den gældende bestemmelse i patentlovens § 58 har en rettighedshaver, hvis patent er krænkede ved en forsætlig eller uagtsom handling, krav på rimeligt vederlag for udnyttelsen af opfindelsen samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

I overensstemmelse med direktivet indeholder forslaget i stk. 2 og stk. 3 mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller. I den i stk. 2 beskrevne model fastsættes erstatningen med udgangspunkt i det lidte tab. Efter denne model skal der tages hensyn til alle relevante aspekter i sagen ved fastsættelsen af erstatningen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er muligt for rettighedshaver at opføre sit tab.

I stk. 2 foreslås det i overensstemmelse med direktivet, at der ved fastsættelsen af erstatningen kan tages hensyn til den krænkende parts uberettigede fortjeneste. Dette er nyt i forhold til principperne i dansk erstatningsret, hvori erstatningen fastsættes med udgangspunkt i den krænkede parts lidte tab. Det forekommer sandsynligt, at rettighedshavers tab langt fra altid vil være lig den fortjeneste som krænkeren har opnået. Det nye kriterium, der foreslås indført, kan således bevirke, at rettighedshaveren kan få en større erstatning end det lidte tab. Dog kan det ikke forventes, at rettighedshaver får dækket både sit fulde tab samt krænkerens fortjeneste. Retten vil formentlig fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår som et element i beregningen. Kriteriet kan blandt andet tænkes anvendt i situationer hvor en stor virksomhed har krænkede et patent, der indehaves af en opfinder med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste, og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste.

Det fremgår af forslagens ordlyd, at opregningen i stk. 2, der vedrører de aspekter, der kan indgå i beregningen af erstatningen, ikke er udtømmende. Det vil sige, at retten har mulighed for at inddrage alle relevante aspekter, herunder den krænkede parts afsætningstab, markedsforstyrrelse og interne tab, der ligeledes indgår som elementer ved fastsættelsen af erstatningen efter gældende ret.

Den i stk. 3 beskrevne model giver mulighed for, hvor det er hensigtsmæssigt, at fastsætte erstatningen til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som den krænkende part skulle have betalt, hvis der var givet tilladelse til at udnytte opfindelsen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er vanskeligt at dokumentere tabet, og kan således udmåles af retten efter skønsmæssige betragtninger med udgangspunkt i vederlaget. Direktivet medfører ikke ændringer i relation til fastsættelsen af vederlaget. Dette vederlag fastsættes således ud fra de samme kriterier som efter gældende ret om betaling af et rimeligt vederlag.

Ifølge ordlyden til stk. 3 fastsættes erstatningen "som minimum" til et beløb svarende til det vederlag som krænkeren skulle have betalt rettighedshaver ved en lovlig udnyttelse af patentet. Det betyder, at der tillige kan tages hensyn til eksempelvis rettighedshavers udgifter til påvisning og efterforskning af krænkelsen. Det er den krænkede part, altså rettighedshaveren, der nedlægger påstand over for retten om, hvilken model (henholdsvis stk. 2 og stk. 3), der ønskes anvendt ved fastsættelsen af erstatningen. Det er herefter retten, der i overensstemmelse med forhandlingsprincippet, træffer beslutning om, hvilken model, der skal finde anvendelse ved udmålingen af erstatningen.

Efter den gældende bestemmelse er der ikke nogen særlig hjemmel inden for patentretten til at give godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Forslaget indeholder som noget nyt i stk. 2, 2. pkt. muligheden for at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske og derved eksempelvis yde en godtgørelse til den krænkede part for den ikke-økonomiske skade, som denne har lidt. Denne bestemmelse giver således den krænkede part ret til økonomisk kompensation for den ideelle skade, som krænkelsen måtte have medført. Muligheden for at tage hensyn til den ikke økonomiske skade medfører, at der vil kunne ydes godtgørelse i de tilfælde, hvor kopiprodukter er af så ringe kvalitet, at disse anses for skadelige for indehaveren af et patent i ideel henseende. Der findes en tilsvarende mulighed i den gældende ophavsretslov § 83, stk. 3, hvorefter en ophavsmand, fotograf eller udøvende kunstner, hvis ret er krænket ved retsstridigt forhold, har krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Bestemmelsen kan ikke forventes at få den store betydning på patentområdet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.3.1.

Til § 59

Efter den gældende bestemmelse i patentlovens § 59, kan retten, når det skønnes rimeligt, træffe bestemmelser til forebyggelse af yderligere misbrug af produkter, der er fremstillet i henhold til en patenteret opfindelse. De foranstaltninger, der kan træffes bestemmelse om, er eksempelvis ændring af en genstand, tilintetgørelse eller udlevering til den forurettede mod vederlag.

Formålet med ændringen af § 59 er at gennemføre direktivets art. 10 om korrigerende foranstaltninger.

Det foreslås, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet, nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen til forslagens stk. 1.

De foranstaltninger, der er nævnt i direktivet, er ikke udtømmende. Forslaget indeholder derfor desuden foranstaltningerne "ændring af genstanden på nærmere angivet måde" og "udlevering til den forurettede" ligesom den gældende bestemmelse. Forslagets opregning af foranstaltninger er ikke udtømmende, og kan således som den gældende bestemmelse omfatte alle foranstaltninger, der har til formål at forebygge yderligere krænkelse.

Lovforslaget medfører mulighed for at anvende følgende foranstaltninger:

- 1) "Tilbagekaldelse fra handlen".
- 2) "Endelig fjernelse fra handlen".
- 3) "Tilintetgørelse".
- 4) "Udlevering til den forurettede".
- 5) "Ændring på nærmere angivet måde".

Det er den forurettede, der nedlægger påstand om anvendelsen af den eller de foranstaltninger, der findes hensigtsmæssige at anvende i den konkrete situation.

Ved "tilbagekaldelse fra handlen" forstås en fjernelse af eksempelvis produkter, der krænker et patent, fra detailhandlen med den mulighed, at varerne på et senere tidspunkt kan komme tilbage i handlen. Tilbagekaldelse fra handlen kan tænkes anvendt i den situation, hvor de ulovlige produkter tilbagekaldes fra handlen, fordi parterne forhandler om en aftale-

mæssig løsning i form af eksempelvis en licensaftale. Foranstaltningen kan desuden tænkes anvendt i den situation, hvor rettigheden til et patent er lige ved at udløbe, og hvor de ulovlige kopier af et beskyttet produkt opbevares i den resterende beskyttelsesperiode.

Ved en "endelig fjernelse fra handlen" er muligheden for en midlertidig fjernelse fra detailhandlen ikke tilstede. Fjernelsen er således permanent. Ved "endelig fjernelse fra handlen" er det ikke udelukket, at de ulovlige produkter kan tænkes anvendt i ikke kommercielle forhold.

Ved "tilintetgørelse" forstås destruktion af eksempelvis et produkt, der krænker et patent. "Tilintetgørelse" kan tænkes anvendt uanset, om de ulovlige produkter har været i handlen.

Ved "Udlevering til den forurettede" forstås udlevering uden nogen form for godtgørelse eller vederlag til krænkeren.

Foranstaltningerne i bestemmelsen kan kun pålægges ved dom.

Forslaget til stk. 2 svarer stort set til den gældende § 59, stk. 1, 1. pkt. Forslaget om, at foranstaltninger i stk. 1 også gælder for materialer og redskaber, der har været anvendt til ulovlig fremstilling af en patenteret opfindelse, har til formål at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med direktivets art. 10, stk. 1. Desuden omfatter forslaget "apparater" i lighed med den gældende bestemmelse.

I stk. 3 er det præciseret, at foranstaltninger efter stk. 1 skal gennemføres uden nogen form for godtgørelse til krænkeren, medmindre særlige grunde taler herimod. Dette betyder, at den gældende bestemmelse om udlevering af den krænkende genstand mod betaling af et vederlag til krænkeren udgår. Det kan dog ikke afvises, at der vil kunne opstå konkrete situationer, hvor foranstaltningerne foretages med en vis form for kompensation til krænkeren.

Forslaget til stk. 4 gennemfører proportionalitetshensynet i direktivets art. 10, stk. 3. I modsætning til den gældende bestemmelse betyder dette, at retten vil kunne træffe foranstaltninger over for personer i god tro dog under hensyntagen til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Forslaget til stk. 5 omfatter en mulighed for, at retten, når det er hensigtsmæssigt, i stedet for anvendelse af foranstaltningerne i stk. 1, kan meddele krænkeren tilladelse til at råde over de krænkende produkter, apparater, materialer og redskaber m.v. i patentets gyldighedstid mod et rimeligt vederlag til den forurettede. Bestemmelsen minder om den gældende bestemmelses stk. 2, men har et andet sigte end den gældende bestemmelse. Bestemmelsen i forslaget til stk. 5 er kun tiltænkt anvendt i de tilfælde, hvor en korrigerende foranstaltning ville være uforholdsmæssigt bebyrdende. Betingelserne for anvendelse af bestemmelsen er, at krænkeren har været i god tro, at foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade denne forholdsmæssigt meget, og at et rimeligt vederlag til den forurettede forekommer tilfredsstillende.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.4.1.

Til nr. 3

Der er tale om en konsekvensrettelse i forhold til, at erstatning for krænkelse foretaget i god tro foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger under punkt 4.3.1.

Til nr. 4

I forslaget til § 60 a foreslås en ny bestemmelse, hvorefter retten kan bestemme, at der i domme, hvor nogen dømmes efter bestemmelserne om erstatning og tilintetgørelse m.v.,

skal ske en offentliggørelse af dommen. Forslaget har til formål at gennemføre direktivets art. 15, der er obligatorisk for medlemsstaterne.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre nye krænkelse ved at afskrække en fremtidig krænker og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed. Bestemmelsen har således et præventivt formål.

Det foreslås i stk. 1, at retten på begæring kan bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Det foreslås, at det er krænkeren, der er forpligtet til at offentliggøre dommen, da dommen er afsagt over den pågældende i anledning af en krænkelse begået af den pågældende. Dette fremgår ikke direkte af ordlyden til direktivets art. 15, men ligger implicit i bestemmelsen.

Bestemmelsen er alene rettet mod domme i civile sager.

Forslaget til stk. 2 indebærer for det første, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten kan træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme typer som dagbladets almindelige tekst. Retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering etc. efter begæring fra rettighedshaveren.

Offentliggørelsen kan eksempelvis ske i dagblade, Dansk Patenttidende eller på internettet, herunder på relevante websites, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens website. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved, at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Ved offentliggørelsen af domme forudsættes det, at persondatalovens regler, herunder behandlingsreglerne i §§ 6-8 overholdes.

I langt de fleste tilfælde, vil domme i civilretlige sager på det immaterialretlige område indeholde § 6 – oplysninger, det vil sige almindelige personoplysninger såsom navn, adresse m.v. Disse oplysninger vil kunne offentliggøres med hjemmel i persondatalovens § 6, stk. 1 nr. 3, hvorefter behandlingen kan finde sted, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – i dette tilfælde krænkeren. En domstolsafgørelse anses for en retlig forpligtelse ifølge bemærkningerne til persondataloven.

I de sjældne forekomne tilfælde, hvor der måtte være tale om offentliggørelse af domme, der indeholder følsomme og fortrolige oplysninger efter persondatalovens §§ 7 eller 8, vil persondataloven medføre, at såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at offentliggøre sådanne oplysninger, så skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokkes ud. Det samme gør sig gældende med hensyn til cpr-nummer, der ikke er en følsom oplysning i persondatalovens forstand, men som alligevel er underlagt en særskilt regulering i persondatalovens § 11.

Straffelovens almindelige regler om beskyttelse af privatlivets fred gælder også i forhold til offentliggørelse af domme. Ligesom efter persondatalovens §§ 7 og 8, vil det være yderst sjældent, at der forekommer oplysninger om personlige forhold efter straffelovens § 264 d i disse domme. Hvis dette alligevel måtte være tilfældet, skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokkes ud.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.5.

Til nr. 5

Der er tale om en konsekvensrettelse i forhold til, at erstatningen for krænkelse foretaget i god tro foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger under punkt 4.3.1.

Til § 2

Til nr. 1

Der indsættes en fodnote i varemærkeloven, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195 s. 15).

Til nr. 2

Til § 43

Efter den gældende bestemmelse i varemærkelovens § 43 har en rettighedshaver, hvis varemærke er krænket ved en forsætlig eller uagtsom handling, krav på rimeligt vederlag for udnyttelsen af opfindelsen samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

I overensstemmelse med direktivet indeholder forslaget i stk. 2 og stk. 3 mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller. I den i stk. 2 beskrevne model fastsættes erstatningen med udgangspunkt i det lidte tab. Efter denne model skal der tages hensyn til alle relevante aspekter i sagen ved fastsættelsen af erstatningen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er muligt for rettighedshaver at opgøre sit tab.

I stk. 2 foreslås det i overensstemmelse med direktivet, at der ved fastsættelsen af erstatningen kan tages hensyn til den krænkende parts uberettigede fortjeneste. Dette er nyt i forhold til principperne i dansk erstatningsret, hvori erstatningen fastsættes med udgangspunkt i den krænkede parts lidte tab. Det forekommer sandsynligt, at rettighedshavers tab langt fra altid vil være lig den fortjeneste som krænkeren har opnået. Det nye kriterium, der foreslås indført, kan således bevirke, at rettighedshaveren kan få en større erstatning end det lidte tab. Dog kan det ikke forventes, at rettighedshaver får dækket både sit fulde tab samt krænkerens fortjeneste. Retten vil formentlig fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår som et element i beregningen. Kriteriet kan blandt andet tænkes anvendt i situationer hvor en stor virksomhed har krænket et varemærke, der indehaves af en person med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste, og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste.

Det fremgår af forslagets ordlyd, at opregningen i stk. 2, der vedrører de aspekter der kan indgå i beregningen af erstatningen, ikke er udtømmende. Det vil sige, at retten har mulighed for at inddrage alle relevante aspekter, herunder den krænkede parts afsætningstab, markedsforstyrrelse og interne tab, der ligeledes indgår som elementer ved fastsættelsen af erstatningen efter gældende ret.

Den i stk. 3 beskrevne model giver mulighed for, hvor det er hensigtsmæssigt, at fastsætte erstatningen til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som den krænkende part skulle have betalt, hvis der var givet tilladelse til at anvende varemærket. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er vanskeligt at dokumentere tabet og kan således udmåles af retten efter skønsmæssige betragtninger med udgangspunkt i vederlaget. Direktivet medfører ikke ændringer i relation til fastsættelsen af vederlaget. Dette vederlag fastsættes således ud fra de samme kriterier som efter gældende ret om betaling af et rimeligt vederlag.

Ifølge ordlyden til stk. 3 fastsættes erstatningen "som minimum" til et beløb svarende til det vederlag som krænkeren skulle have betalt rettighedshaver ved en lovlig udnyttelse af patentet. Det betyder, at der tillige kan tages hensyn til eksempelvis rettighedshavers udgifter til påvisning og efterforskning af krænkelsen.

Det er den krænkede part, altså rettighedshaveren, der nedlægger påstand over for retten om, hvilken model (henholdsvis stk. 2 og stk. 3), der ønskes anvendt ved fastsættelsen af erstatningen. Det er herefter retten, der i overensstemmelse med forhandlingsprincippet, træffer beslutning om, hvilken model, der skal finde anvendelse ved udmålingen af erstatningen.

Efter den gældende bestemmelse er der ikke nogen særlig hjemmel inden for varemærkeretten til at give godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Forslaget indeholder som noget nyt i stk. 2, 2. pkt. muligheden for at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske og dermed eksempelvis yde en godtgørelse til den krænkede part for den ikke-økonomiske skade, som denne har lidt. Denne bestemmelse giver således den krænkede part ret til økonomisk kompensation for den ideelle skade, som krænkelsen måtte have medført. Muligheden for at tage hensyn til den ikke økonomiske skade medfører, at der vil kunne ydes godtgørelse i de tilfælde, hvor kopiprodukter er af så ringe kvalitet, at disse anses for skadelige for indehaveren af et varemærke i ideel henseende. Der findes en tilsvarende mulighed i den gældende ophavsretslov § 83, stk. 3, hvorefter en ophavsmand, fotograf eller udøvende kunstner, hvis ret er krænkede ved retsstridigt forhold, har krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Bestemmelsen kan ikke forventes at få den store betydning på varemærkeområdet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.3.1.

Til § 44

Efter den gældende bestemmelse i varemærkelovens § 44, kan retten træffe bestemmelser til forebyggelse af yderligere misbrug af varemærket. De foranstaltninger, der kan træffes bestemmelse om, er eksempelvis fjernelse af de ulovligt anbragte varemærker, tilintetgørelse eller udlevering til den forurettede mod eller uden erstatning.

Formålet med ændringen af § 44 er at gennemføre direktivets art. 10 om korrigerende foranstaltninger.

Det foreslås, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet, nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen til forslagens stk. 1.

De foranstaltninger, der er nævnt i direktivet, er ikke udtømmende. Forslaget indeholder derfor desuden foranstaltningerne "fjernelse af de ulovligt anbragte varemærker" og "udlevering til den forurettede" ligesom den gældende bestemmelse. Forslagets opregning af foranstaltninger er ikke udtømmende, og kan således som den gældende bestemmelse omfatte alle foranstaltninger, der har til formål at forebygge yderligere krænkelse.

Lovforslaget medfører mulighed for at anvende følgende foranstaltninger:

- 1) "Tilbagekaldelse fra handlen".
- 2) "Endelig fjernelse fra handlen".
- 3) "Tilintetgørelse".
- 4) "Udlevering til den forurettede".
- 5) "Fjernelse af de ulovligt anbragte varemærker".

Det er den forurettede, der nedlægger påstand om anvendelsen af den eller de foranstaltninger, der findes hensigtsmæssige at anvende i den konkrete situation.

Ved "tilbagekaldelse fra handlen" forstås en fjernelse af eksempelvis varer, der krænker et varemærke, fra detailhandlen med den mulighed, at varerne på et senere tidspunkt kan komme tilbage i handlen. Tilbagekaldelse fra handlen kan tænkes anvendt i den situation, hvor de ulovlige varer tilbagekaldes fra handlen, fordi parterne forhandler om en aftalemæssig løsning i form af eksempelvis en licensaftale.

Ved "endelig fjernelse fra handlen" er muligheden for en midlertidig fjernelse fra detailhandlen ikke tilstede. Fjernelsen er således permanent. Ved "endelig fjernelse fra handlen" er det ikke udelukket, at de ulovlige varer kan tænkes anvendt i ikke kommercielle forhold.

Ved "tilintetgørelse" forstås destruktion af eksempelvis en vare, der krænker et varemærke. "Tilintetgørelse" kan tænkes anvendt uanset, om de ulovlige varer har været i handlen.

Ved "udlevering til den forurettede" forstås udlevering uden nogen form for godtgørelse eller vederlag til krænkeren.

Foranstaltningerne i bestemmelsen kan kun pålægges ved dom.

Forslaget til stk. 2 præciserer, at foranstaltninger i stk. 1 også gælder for materialer, redskaber eller lignende, der har været anvendt til ulovlig fremstilling af en krænkende vare. Stk. 2 har til formål at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med direktivets art. 10, stk. 1.

I stk. 3 er det præciseret, at foranstaltninger efter stk. 1 skal gennemføres uden nogen form for godtgørelse til krænkeren, medmindre særlige grunde taler herimod. Dette betyder, at den gældende bestemmelse om udlevering af den krænkende genstand mod betaling af et vederlag til krænkeren udgår. Det kan dog ikke afvises, at der vil kunne opstå konkrete situationer, hvor foranstaltningerne foretages med en vis form for kompensation til krænkeren

Forslaget til stk. 4 gennemfører proportionalitetshensynet i direktivets art. 10, stk. 3. Dette betyder, at retten ved en begæring om korrigerende foranstaltninger skal tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.4.1.

Til nr. 3

I forslaget til § 44 a foreslås en ny bestemmelse, hvorefter retten kan bestemme, at der i domme, hvor nogen dømmes efter bestemmelserne om erstatning, tilintetgørelse m.v., skal ske en offentliggørelse af dommen. Forslaget har til formål at gennemføre direktivets art. 15, der er obligatorisk for medlemsstaterne.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre nye krænkelse ved at afskrække en fremtidig krænker og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed. Bestemmelsen har således et præventivt formål.

Det foreslås i stk. 1, at retten på begæring kan bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Det foreslås, at det i ordlyden præciseres, at det er krænkeren, der er forpligtet til at offentliggøre dommen, da dommen er afsagt over den pågældende i anledning af en krænkelse begået af den pågældende. Dette fremgår ikke direkte af ordlyden til direktivets art. 15, men ligger implicit i bestemmelsen.

Det foreslås desuden, at pligten til offentliggørelse kun vedrører domme.

Bestemmelsen er alene rettet mod domme i civile sager.

Forslaget til stk. 2 indebærer for det første, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten kan træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme typer som dagbladets almindelige tekst. Retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering etc. efter begæring fra rettighedshaveren.

Offentliggørelsen kan eksempelvis ske i dagblade, Dansk Varemærketidende eller på internettet, herunder på relevante websites, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens website. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved, at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Ved offentliggørelsen af domme forudsættes det, at persondatalovens regler, herunder behandlingsreglerne i §§ 6-8 overholdes.

I langt de fleste tilfælde, vil domme i civilretlige sager på det immaterialretlige område indeholde § 6 – oplysninger, det vil sige almindelige personoplysninger såsom navn, adresse m.v. Disse oplysninger vil kunne offentliggøres med hjemmel i persondatalovens § 6, stk. 1 nr. 3, hvorefter behandlingen kan finde sted, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – i dette tilfælde krænkeren. En domstolsafgørelse anses for en retlig forpligtelse ifølge bemærkningerne til persondataloven.

I de sjældne forekomne tilfælde, hvor der måtte være tale om offentliggørelse af domme, der indeholder følsomme og fortrolige oplysninger efter persondatalovens §§ 7 eller 8, vil persondataloven medføre, at såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at offentliggøre sådanne oplysninger, så skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokkes ud. Det samme gør sig gældende med hensyn til cpr-nummer, der ikke er en følsom oplysning i persondatalovens forstand, men som alligevel er underlagt en særskilt regulering i persondatalovens § 11.

Straffelovens almindelige regler om beskyttelse af privatlivets fred gælder også i forhold til offentliggørelse af domme. Ligesom efter persondatalovens §§ 7 og 8, vil det være yderst sjældent, at der forekommer oplysninger om personlige forhold efter straffelovens § 264 d i disse domme. Hvis dette alligevel måtte være tilfældet, skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokkes ud.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.5.

Til § 3

Til nr. 1

Der indsættes et 2. pkt. til fodnoten i designloven, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195 s. 15).

Til nr. 2

Til § 37

Efter den gældende bestemmelse i designlovens § 37 har en rettighedshaver, hvis design er krænket ved en forsætlig eller uagtsom handling, krav på rimeligt vederlag for udnyttelsen af designet samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

I overensstemmelse med direktivet indeholder forslaget i stk. 2 og stk. 3 mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller. I den i stk. 2 beskrevne model fastsættes erstatningen med udgangspunkt i det lidte tab. Efter denne model skal der tages hensyn til alle relevante aspekter i sagen ved fastsættelsen af erstatningen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er muligt for rettighedshaver at opføre sit tab.

I stk. 2 foreslås det i overensstemmelse med direktivet, at der ved fastsættelsen af erstatningen kan tages hensyn til den krænkende parts uberettigede fortjeneste. Dette er nyt i forhold til principperne i dansk erstatningsret, hvori erstatningen fastsættes med udgangspunkt i den krænkede parts lidte tab. Det forekommer sandsynligt, at rettighedshavers tab langt fra altid vil være lig den fortjeneste som krænkeren har opnået. Det nye kriterium, der foreslås indført, kan således bevirke, at rettighedshaveren kan få en større erstatning end det lidte tab. Dog kan det ikke forventes, at rettighedshaver får dækket både sit fulde tab samt krænkerens fortjeneste. Retten vil formentlig fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår som et element i beregningen. Kriteriet kan blandt andet tænkes anvendt i situationer hvor en stor virksomhed har krænket et design, der indehaves af en person med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan

det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste, og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste.

Det fremgår af forslagens ordlyd, at opregningen i stk. 2, der vedrører de aspekter der kan indgå i beregningen af erstatningen, ikke er udtømmende. Det vil sige, at retten har mulighed for at inddrage alle relevante aspekter, herunder den krænkede parts afsætningstab, markedsforstyrrelse og interne tab, der ligeledes indgår som elementer ved fastsættelsen af erstatningen efter gældende ret.

Den i stk. 3 beskrevne model giver mulighed for, hvor det er hensigtsmæssigt, at fastsætte erstatningen til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som den krænkende part skulle have betalt, hvis der var givet tilladelse til at udnytte opfindelsen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er vanskeligt at dokumentere tabet og kan således udmåles af retten efter skønsmæssige betragtninger med udgangspunkt i vederlaget. Direktivet medfører ikke ændringer i relation til fastsættelsen af vederlaget. Dette vederlag fastsættes således ud fra de samme kriterier som efter gældende ret om betaling af et rimeligt vederlag.

Ifølge ordlyden til stk. 3 fastsættes erstatningen "som minimum" til et beløb svarende til det vederlag som krænkeren skulle have betalt rettighedshaver ved en lovlig udnyttelse af designet. Det betyder, at der tillige kan tages hensyn til eksempelvis rettighedshavers udgifter til påvisning og efterforskning af krænkelsen.

Det er den krænkede part, altså rettighedshaveren, der nedlægger påstand over for retten om, hvilken model (henholdsvis stk. 2 og stk. 3), der ønskes anvendt ved fastsættelsen af erstatningen. Det er herefter retten, der i overensstemmelse med forhandlingsprincippet, træffer beslutning om, hvilken model, der skal finde anvendelse ved udmålingen af erstatningen.

Efter den gældende bestemmelse er der ikke nogen særlig hjemmel inden for designretten til at give godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Forslaget indeholder som noget nyt i stk. 2, 2. pkt. muligheden for at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske og derved yde en godtgørelse til den krænkede part for den ikke-økonomiske skade, som denne har lidt. Denne bestemmelse giver således den krænkede part ret til økonomisk compensation for den ideelle skade, som krænkelsen måtte have medført. Muligheden for at tage hensyn til den ikke økonomiske skade medfører, at der vil kunne ydes godtgørelse i de tilfælde, hvor kopiprodukter er af så ringe kvalitet, at disse anses for skadelige for indehaveren af et design i ideel henseende. Der findes en tilsvarende mulighed i den gældende ophavsretslov § 83, stk. 3, hvorefter en ophavsmand, fotograf eller udøvende kunstner, hvis ret er krænkede ved retsstridigt forhold, har krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Bestemmelsen kan ikke forventes at få den store betydning på designområdet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under 4.3.1.

Til § 38

Efter den gældende bestemmelse i designlovens § 38, kan retten, når det skønnes rimeligt, træffe bestemmelser til forebyggelse af yderligere misbrug af ulovligt fremstillede produkter og produkter, hvis udnyttelse ville indebære et designindgreb. De foranstaltninger, der kan træffes bestemmelse om, er ændring af designet på nærmere angiven måde, tilintetgørelse eller udlevering til den forurettede mod vederlag.

Formålet med ændringen af § 38 er at gennemføre direktivets art. 10 om korrigerende foranstaltninger.

Det foreslås, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet, nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen til forslagens stk. 1.

De foranstaltninger, der er nævnt i direktivet, er ikke udtømmende. Forslaget indeholder derfor desuden foranstaltningerne "ændring af designet på en nærmere angivet måde" og "udlevering til den forurettede" ligesom den gældende bestemmelse. Forslagets opregning af foranstaltninger er ikke udtømmende, og kan således omfatte alle foranstaltninger, der har til formål at forebygge yderligere krænkelse.

Lovforslaget medfører mulighed for at anvende følgende foranstaltninger:

- 1) "Tilbagekaldelse fra handlen".
- 2) "Endelig fjernelse fra handlen".
- 3) "Tilintetgørelse".
- 4) "Udlevering til den forurettede".
- 5) "Ændring på en nærmere angiven måde".

Det er den forurettede, der nedlægger påstand om anvendelsen af den eller de foranstaltninger, der findes hensigtsmæssige at anvende i den konkrete situation.

Ved "tilbagekaldelse fra handlen" forstås en fjernelse af eksempelvis produkter, der krænker et design, fra detailhandlen med den mulighed, at produkterne på et senere tidspunkt kan komme tilbage i handlen. Tilbagekaldelse fra handlen kan tænkes anvendt i den situation, hvor de ulovlige produkter tilbagekaldes fra handlen, fordi parterne forhandler om en aftalemæssig løsning i form af eksempelvis en licensaftale. Foranstaltningen kan desuden tænkes anvendt i den situation, hvor rettigheden til et design er lige ved at udløbe, og hvor de ulovlige kopier af et beskyttet produkt opbevares i den resterende beskyttelsesperiode.

Ved "endelig fjernelse fra handlen" er muligheden for en midlertidig fjernelse fra detailhandlen ikke tilstede. Fjernelsen er således permanent. Ved "endelig fjernelse fra handlen" er det ikke udelukket, at de ulovlige produkter kan tænkes anvendt i ikke kommercielle forhold.

Ved "tilintetgørelse" forstås destruktion af eksempelvis et produkt, der krænker et design. "Tilintetgørelse" kan tænkes anvendt uanset, om de ulovlige produkter har været i handlen.

Ved "udlevering til den forurettede" forstås udlevering uden nogen form for godtgørelse eller vederlag til krænkeren.

Foranstaltningerne i bestemmelsen kan kun pålægges ved dom.

Forslaget til stk. 2 svarer stort set til indholdet af den gældende § 38. Forslaget om, at foranstaltninger i stk. 1 også gælder for materialer, redskaber eller lignende, der har været anvendt til ulovlig fremstilling af et krænkende produkt, har til formål at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med direktivets art. 10, stk. 1.

I stk. 3 er det præciseret, at foranstaltninger efter stk. 1 skal gennemføres uden nogen form for godtgørelse til krænkeren, medmindre særlige grunde taler herimod. Dette betyder, at den gældende bestemmelse om udlevering af den krænkende genstand mod betaling af et vederlag til krænkeren udgår. Det kan dog ikke afvises, at der vil kunne opstå konkrete situationer, hvor foranstaltningerne foretages med en vis form for kompensation til krænkeren.

Forslaget til stk. 4 gennemfører proportionalitetshensynet i direktivets art. 10, stk. 3. I modsætning til den gældende bestemmelse betyder dette, at retten vil kunne træffe foranstaltninger over for personer i god tro dog under hensyntagen til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Forslaget til stk. 5 omfatter en mulighed for, at retten, når det er hensigtsmæssigt, i stedet for anvendelse af foranstaltningerne i stk. 1, kan meddele krænkeren tilladelse til at råde over de krænkende produkter, materialer og redskaber m.v. i designets gyldighedstid mod et rimeligt vederlag til den forurettede. Bestemmelsen i forslaget til stk. 5 er kun tiltænkt anvendt i de tilfælde, hvor en korrigerende foranstaltning ville være uforholdsmæssigt bebyrdende. Betingelserne for anvendelsen af bestemmelsen er, at krænkeren har været i god

tro, at foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade denne forholdsmæssigt meget, og at et rimeligt vederlag til den forurettede forekommer tilfredsstillende.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.4.1.

Til nr. 3

Der er tale om en konsekvensrettelse i forhold til, at erstatning for krænkelse foretaget i god tro foreslås ophævet.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.3.1.

Til nr. 4

I forslaget til § 39 a foreslås en ny bestemmelse, hvorefter retten kan bestemme, at der i domme, hvor nogen dømmes efter bestemmelserne om erstatning og tilintetgørelse m.v., skal ske en offentliggørelse af dommen. Forslaget har til formål at gennemføre direktivets art. 15, der er obligatorisk for medlemsstaterne.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre nye krænkelse ved at afskrække en fremtidig krænker og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed. Bestemmelsen har således et præventivt formål.

Det foreslås i stk. 1, at retten på begæring kan bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Det foreslås, at det i ordlyden præciseres, at det er krænkeren, der er forpligtet til at offentliggøre dommen, da dommen er afsagt over den pågældende i anledning af en krænkelse begået af den pågældende. Dette fremgår ikke direkte af ordlyden til direktivets art. 15, men ligger implicit i bestemmelsen.

Det foreslås desuden, at pligten til offentliggørelse kun vedrører domme.

Bestemmelsen er alene rettet mod domme i civile sager.

Forslaget til stk. 2 indebærer for det første, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten kan træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme typer som dagbladets almindelige tekst. Retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering etc. efter begæring fra rettighedshaveren.

Offentliggørelsen kan eksempelvis ske i dagblade, Dansk Design Tidende eller på internettet, herunder på relevante websites, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens website. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved, at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Ved offentliggørelsen af domme forudsættes det, at persondatalovens regler, herunder behandlingsreglerne i §§ 6-8 overholdes.

I langt de fleste tilfælde, vil domme i civilretlige sager på det immaterialretlige område indeholde § 6 – oplysninger, det vil sige almindelige personoplysninger såsom navn, adresse m.v. Disse oplysninger vil kunne offentliggøres med hjemmel i persondatalovens § 6, stk. 1 nr. 3, hvorefter behandlingen kan finde sted, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – i dette tilfælde krænkeren. En domstolsafgørelse anses for en retlig forpligtelse ifølge bemærkningerne til persondataloven.

I de sjældne forekomne tilfælde, hvor der måtte være tale om offentliggørelse af domme, der indeholder følsomme og fortrolige oplysninger efter persondatalovens §§ 7 eller 8, vil persondataloven medføre, at såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at offentliggøre sådanne oplysninger, så skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokke ud. Det samme gør sig gældende med hensyn til cpr-nummer, der ikke er en

følsom oplysning i persondatalovens forstand, men som alligevel er underlagt en særskilt regulering i persondatalovens § 11.

Straffelovens almindelige regler om beskyttelse af privatlivets fred gælder også i forhold til offentliggørelse af domme. Ligesom efter persondatalovens §§ 7 og 8, vil det være yderst sjældent, at der forekommer oplysninger om personlige forhold efter straffelovens § 264 d i disse domme. Hvis dette alligevel måtte være tilfældet, skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokkes ud.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.5.

Til § 4

Til nr. 1

Der indsættes en fodnote i chipsloven, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195 s. 15).

Til nr. 2

Til § 14

Efter den gældende bestemmelse i chipslovens § 14 har en rettighedshaver, hvis eneret er krænkede ved en forsætlig eller uagtsom handling, krav på rimeligt vederlag for udnyttelsen samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

I overensstemmelse med direktivet indeholder forslaget i stk. 2 og stk. 3 mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller. I den i stk. 2 beskrevne model fastsættes erstatningen med udgangspunkt i det lidte tab. Efter denne model skal der tages hensyn til alle relevante aspekter i sagen ved fastsættelsen af erstatningen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er muligt for rettighedshaver at opføre sit tab.

I stk. 2 foreslås det i overensstemmelse med direktivet, at der ved fastsættelsen af erstatningen kan tages hensyn til den krænkende parts uberettigede fortjeneste. Dette er nyt i forhold til principperne i dansk erstatningsret, hvori erstatningen fastsættes med udgangspunkt i den krænkede parts lidte tab. Det forekommer sandsynligt, at rettighedshavers tab langt fra altid vil være lig den fortjeneste som krænkeren har opnået. Det nye kriterium, der foreslås indført, kan således bevirke, at rettighedshaveren kan få en større erstatning end det lidte tab. Dog kan det ikke forventes, at rettighedshaver får dækket både sit fulde tab samt krænkerens fortjeneste. Retten vil formentlig fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår som et element i beregningen. Kriteriet kan blandt andet tænkes anvendt i situationer hvor en stor virksomhed har krænkede en eneret efter chipsloven, og hvor indehaveren er en person med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste, og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste.

Det fremgår af forslagets ordlyd, at opregningen i stk. 2, der vedrører de aspekter der kan indgå i beregningen af erstatningen, ikke er udtømmende. Det vil sige, at retten har mulighed for at inddrage alle relevante aspekter, herunder den krænkede parts afsætningstab, markedsforstyrrelse og interne tab, der ligeledes indgår som elementer ved fastsættelsen af erstatningen efter gældende ret.

Den i stk. 3 beskrevne model giver mulighed for, hvor det er hensigtsmæssigt, at fastsætte erstatningen til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som den krænkende part skulle have betalt, hvis der var givet tilladelse til at udnytte eneretten. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er vanskeligt at dokumentere tabet og kan således udmåles af retten efter skønsmæssige betragtninger med udgangspunkt i vederla-

get. Direktivet medfører ikke ændringer i relation til fastsættelsen af vederlaget. Dette vederlag fastsættes således ud fra de samme kriterier som efter gældende ret om betaling af et rimeligt vederlag.

Ifølge ordlyden til stk. 3 fastsættes erstatningen "som minimum" til et beløb svarende til det vederlag som krænkeren skulle have betalt rettighedshaver ved en lovlig udnyttelse af eneretten. Det betyder, at der tillige kan tages hensyn til eksempelvis rettighedshavers udgifter til påvisning og efterforskning af krænkelsen.

Det er den krænkede part, altså rettighedshaveren, der nedlægger påstand over for retten om, hvilken model (henholdsvis stk. 2 og stk. 3), der ønskes anvendt ved fastsættelsen af erstatningen. Det er herefter retten, der i overensstemmelse med forhandlingsprincippet, træffer beslutning om, hvilken model, der skal finde anvendelse ved udmålingen af erstatningen.

Efter den gældende bestemmelse er der ikke nogen særlig hjemmel til at give godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Forslaget indeholder som noget nyt i stk. 2, 2. pkt. muligheden for at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske og derved yde en godtgørelse til den krænkede part for den ikke-økonomiske skade, som denne har lidt. Denne bestemmelse giver således den krænkede part ret til økonomisk kompensation for den ideelle skade, som krænkelsen måtte have medført. Muligheden for at tage hensyn til den ikke økonomiske skade medfører, at der vil kunne ydes godtgørelse i de tilfælde, hvor kopiprodukter er af så ringe kvalitet, at disse anses for skadelige for indehaveren af en eneret efter chipsloven i ideel henseende. Der findes en tilsvarende mulighed i den gældende ophavsretslov § 83, stk. 3, hvorefter en ophavsmand, fotograf eller udøvende kunstner, hvis ret er krænkede ved retsstridigt forhold, har krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Bestemmelsen kan ikke forventes at få den store betydning på området for halvlederprodukters udformning (topografi).

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.3.1.

Til § 15

Efter den gældende bestemmelse i chipslovens § 15, kan retten træffe bestemmelser i forhold til ulovligt fremstillede eksemplarer af topografien eller halvlederprodukter, der er fremstillet ved hjælp af topografien. De foranstaltninger, der kan træffes bestemmelse om, er ændring på nærmere angiven måde, tilintetgørelse eller udlevering til den forurettede, eventuelt mod et vederlag.

Formålet med ændringen af § 15 er at gennemføre direktivets art. 10 om korrigerende foranstaltninger.

Det foreslås, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet, nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen til forslagens stk. 1.

De foranstaltninger, der er nævnt i direktivet, er ikke udtømmende. Forslaget indeholder derfor desuden foranstaltningerne "ændring af topografien på nærmere angivet måde" og "udlevering til den forurettede" ligesom den gældende bestemmelse. Forslagets opregning af foranstaltninger er ikke udtømmende, og kan således omfatte alle foranstaltninger, der har til formål at forebygge yderligere krænkelse.

Lovforslaget medfører mulighed for at anvende følgende foranstaltninger:

- 1) "Tilbagekaldelse fra handlen".
- 2) "Endelig fjernelse fra handlen".
- 3) "Tilintetgørelse".
- 4) "Udlevering til den forurettede".
- 5) "Ændring på nærmere angiven måde".

Det er den forurettede, der nedlægger påstand om anvendelsen af den eller de foranstaltninger, der findes hensigtsmæssige at anvende i den konkrete situation.

Ved "tilbagekaldelse fra handlen" forstås en fjernelse af eksempelvis eksemplarer, der krænker eneretten, fra detailhandlen med den mulighed, at eksemplarerne på et senere tidspunkt kan komme tilbage i handlen. "Tilbagekaldelse fra handlen" kan tænkes anvendt i den situation, hvor de ulovlige eksemplarer tilbagekaldes fra handlen, fordi parterne forhandler om en aftalemæssig løsning i form af eksempelvis en licensaftale. Foranstaltningen kan desuden tænkes anvendt i den situation, hvor rettigheden til eneretten er lige ved at udløbe, og hvor de ulovlige eksemplarer opbevares i den resterende beskyttelsesperiode.

Ved "endelig fjernelse fra handlen" er muligheden for en midlertidig fjernelse fra handlen ikke tilstede. Fjernelsen er således permanent. Ved "endelig fjernelse fra handlen" er det ikke udelukket, at de ulovlige eksemplarer kan tænkes anvendt i ikke kommercielle forhold.

Ved "tilintetgørelse" forstås destruktion af eksempelvis et eksemplar af topografien, der krænker denne eneret. "Tilintetgørelse" kan tænkes anvendt uanset, om de ulovlige eksemplarer har været i handlen.

Ved "udlevering til den forurettede" forstås udlevering uden nogen form for godtgørelse eller vederlag til krænkeren.

Foranstaltningerne i bestemmelsen kan kun pålægges ved dom.

Forslaget til stk. 2 om, at foranstaltninger i stk. 1 også gælder for materialer, redskaber eller lignende, der har været anvendt til ulovlig fremstilling af de krænkende eksemplarer, har til formål at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med direktivets art. 10, stk. 1.

I stk. 3 er det præciseret, at foranstaltninger efter stk. 1 skal gennemføres uden nogen form for godtgørelse til krænkeren, medmindre særlige grunde taler herimod. Dette betyder, at den gældende bestemmelse om udlevering af den krænkende genstand mod betaling af et vederlag til krænkeren udgår. Det kan dog ikke afvises, at der vil kunne opstå konkrete situationer, hvor foranstaltningerne foretages med en vis form for kompensation til krænkeren.

Forslaget til stk. 4 gennemfører proportionalitetshensynet i direktivets art. 10, stk. 3. Dette betyder, at retten vil kunne træffe foranstaltninger over for personer i god tro dog under hensyntagen til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Forslaget til stk. 5 omfatter en mulighed for, at retten, når det er hensigtsmæssigt, i stedet for anvendelse af foranstaltningerne i stk. 1, kan meddele krænkeren tilladelse til at råde over de krænkende produkter, materialer og redskaber m.v. i patentets gyldighedstid mod et rimeligt vederlag til den forurettede. Bestemmelsen i forslaget til stk. 5 er kun tiltænkt anvendt i de tilfælde, hvor en korrigerende foranstaltning ville være uforholdsmæssigt bebyrdende. Betingelserne for anvendelse af bestemmelsen er, at krænkeren har været i god tro, at foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade denne forholdsmæssigt meget, og at et rimeligt vederlag til den forurettede forekommer tilfredsstillende.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.4.1.

Til nr. 3

I forslaget til § 15 a foreslås en nye bestemmelse, hvorefter retten kan bestemme, at der i domme, hvor nogen dømmes efter bestemmelserne om erstatning og tilintetgørelse m.v., skal ske en offentliggørelse af dommen. Forslaget har til formål at gennemføre direktivets art. 15, der er obligatorisk for medlemsstaterne.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre nye krænkelse ved at afskrække en fremtidig krænker og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed. Bestemmelsen har således et præventivt formål.

Det foreslås i stk. 1, at retten på begæring kan bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Det foreslås, at det i ordlyden præciseres, at det er krænkeren, der

er forpligtet til at offentliggøre dommen, da dommen er afsagt over den pågældende i anledning af en krænkelse begået af den pågældende. Dette fremgår ikke direkte af ordlyden til direktivets art. 15, men ligger implicit i bestemmelsen.

Det foreslås desuden, at pligten til offentliggørelse kun vedrører domme.

Bestemmelsen er alene rettet mod domme i civile sager.

Forslaget til stk. 2 indebærer for det første, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten kan træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme typer som dagbladets almindelige tekst. Retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering etc. efter begæring fra rettighedshaveren.

Offentliggørelsen kan eksempelvis ske i dagblade, Dansk Patenttidende eller på internettet, herunder på relevante websites, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens website. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved, at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Ved offentliggørelsen af domme forudsættes det, at persondatalovens regler, herunder behandlingsreglerne i §§ 6-8 overholdes.

I langt de fleste tilfælde, vil domme i civilretlige sager på det immaterialretlige område indeholde § 6 – oplysninger, det vil sige almindelige personoplysninger såsom navn, adresse m.v. Disse oplysninger vil kunne offentliggøres med hjemmel i persondatalovens § 6, stk. 1 nr. 3, hvorefter behandlingen kan finde sted, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – i dette tilfælde krænkeren. En domstolsafgørelse anses for en retlig forpligtelse ifølge bemærkningerne til persondataloven.

I de sjældne forekomne tilfælde, hvor der måtte være tale om offentliggørelse af domme, der indeholder følsomme og fortrolige oplysninger efter persondatalovens §§ 7 eller 8, vil persondataloven medføre, at såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at offentliggøre sådanne oplysninger, så skal dommen anonymiseres, det vil sige, at oplysningerne skal blokkes ud. Det samme gør sig gældende med hensyn til cpr-nummer, der ikke er en følsom oplysning i persondatalovens forstand, men som alligevel er underlagt en særskilt regulering i persondatalovens § 11.

Straffelovens almindelige regler om beskyttelse af privatlivets fred gælder også i forhold til offentliggørelse af domme. Ligesom efter persondatalovens §§ 7 og 8, vil det være yderst sjældent, at der forekommer oplysninger om personlige forhold efter straffelovens § 264 d i disse domme. Hvis dette alligevel måtte være tilfældet, skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokkes ud.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.5.

Til § 5

Afsnittet indsættes efter høring.

Til § 6

Til nr. 1

Der indsættes en fodnote i fødevareloven, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195 s. 15).

Til nr. 2

Til § 19 a

I overensstemmelse med direktivet foreslås det, at der i lov nr. 526 af 24. juni 2005 om fødevarer som § 19 a indsættes en erstatningsbestemmelse, der giver mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller.

I den i stk. 2 beskrevne model fastsættes erstatningen med udgangspunkt i det lidte tab. Efter denne model skal der tages hensyn til alle relevante aspekter i sagen ved fastsættelsen af erstatningen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er muligt for rettighedshaver at opgøre sit tab.

I stk. 2 foreslås det i overensstemmelse med direktivet, at der ved fastsættelsen af erstatningen kan tages hensyn til den krænkende parts uberettigede fortjeneste. Dette er nyt i forhold til principperne i dansk erstatningsret, hvori erstatningen fastsættes med udgangspunkt i den krænkede parts lidte tab. Det forekommer sandsynligt, at rettighedshavers tab langt fra altid vil være lig den fortjeneste som krænkeren har opnået. Det nye kriterium, der foreslås indført, kan således bevirke, at rettighedshaveren kan få en større erstatning end det lidte tab. Dog kan det ikke forventes, at rettighedshaver får dækket både sit fulde tab samt krænkerens fortjeneste. Domstolene vil formentlig fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår som et element i beregningen. Kriteriet kan blandt andet tænkes anvendt i situationer hvor en stor virksomhed har krænket en intellektuel ejendomsrettighed, og hvor indehaveren er en person med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste, og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste.

Det fremgår af forslagets ordlyd, at opregningen i stk. 2, der vedrører de aspekter, der kan indgå i beregningen af erstatningen, ikke er udtømmende. Det vil sige, at domstolen har mulighed for at inddrage alle relevante aspekter, herunder den krænkede parts afsætningstab, markedsforstyrrelse og interne tab.

Den i stk. 3 beskrevne model giver mulighed for, hvor det er hensigtsmæssigt, at fastsætte erstatningen til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som den krænkende part skulle have betalt, hvis der var givet tilladelse til at udnytte den intellektuelle ejendomsrettighed. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er vanskeligt at dokumentere tabet og kan således udmåles af domstolen efter skønsmæssige betragtninger med udgangspunkt i vederlaget.

Ifølge ordlyden til stk. 3 fastsættes erstatningen "som minimum" til et beløb svarende til det vederlag som krænkeren skulle have betalt rettighedshaver ved en lovlig udnyttelse af den intellektuelle ejendomsrettighed. Det betyder, at der tillige kan tages hensyn til eksempelvis rettighedshavers udgifter til påvisning og efterforskning af krænkelsen.

Det er den krænkede part, altså rettighedshaveren, der nedlægger påstand over for retten om, hvilken model (henholdsvis stk. 2 og stk. 3), der ønskes anvendt ved fastsættelsen af erstatningen. Det er herefter domstolen, der i overensstemmelse med forhandlingsprincippet, træffer beslutning om, hvilken model, der skal finde anvendelse ved udmålingen af erstatningen.

Forslaget indeholder i stk. 2, 2. pkt. muligheden for at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske og derved yde en godtgørelse til den krænkede part for den ikke-økonomiske skade, som denne har lidt. Denne bestemmelse giver således den krænkede part ret til økonomisk kompensation for den ideelle skade, som krænkelsen måtte have medført. Muligheden for at tage hensyn til den ikke-økonomiske skade medfører, at der vil kunne ydes godtgørelse i de tilfælde, hvor kopiprodukter er af så ringe kvalitet, at disse må anses for skadelige for indehaveren af en intellektuel ejendomsrettighed i ideel henseende. Der findes en tilsvarende mulighed i den gældende ophavsretslov § 83, stk. 3, hvorefter en ophavsmand,

fotograf eller udøvende kunstner, hvis ret er krænkert ved retsstridigt forhold, har krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.3.3 og 4.3.1.

Til § 19 b

Forslaget til § 19 b er nyt. Formålet med bestemmelsen er at gennemføre direktivets art. 10 om korrigerende foranstaltninger.

Det foreslås, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet, nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen til forslagets stk. 1.

De foranstaltninger, der er nævnt i direktivet, er ikke udtømmende. Det foreslås, at der i overensstemmelse med bestemmelsen i den gældende patentlov specifikt anføres at også foranstaltningerne "ændring af genstanden på nærmere angivet måde" og "udlevering til den forurettede" kan anvendes. Derved sikres en ensartet implementering af direktivets bestemmelser i dansk ret. Forslagets opregning af foranstaltninger er ikke udtømmende, og kan således omfatte alle foranstaltninger, der har til formål at forebygge yderligere krænkelse.

Lovforslaget medfører mulighed for at anvende følgende foranstaltninger:

- 1) "Tilbagekaldelse fra handlen".
- 2) "Endelig fjernelse fra handlen".
- 3) "Tilintetgørelse".
- 4) "Udlevering til den forurettede".
- 5) "Ændring på nærmere angiven måde".

Det er den forurettede, der nedlægger påstand om anvendelsen af den eller de foranstaltninger, der findes hensigtsmæssige at anvende i den konkrete situation.

Ved "tilbagekaldelse fra handlen" forstås en fjernelse af eksempelvis produkter, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed, fra detailhandlen med den mulighed, at varerne på et senere tidspunkt kan komme tilbage i handlen. "Tilbagekaldelse fra handlen" kan tænkes anvendt i den situation, hvor de ulovlige produkter tilbagekaldes fra handlen, fordi parterne forhandler om en aftalemæssig løsning.

Ved "endelig fjernelse fra handlen" er muligheden for en midlertidig fjernelse fra detailhandlen ikke tilstede. Fjernelsen er således permanent. Ved "endelig fjernelse fra handlen" er det ikke udelukket, at de ulovlige produkter kan tænkes anvendt i ikke kommercielle forhold.

Ved "tilintetgørelse" forstås destruktion af eksempelvis et produkt, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed. "Tilintetgørelse" kan tænkes anvendt i de tilfælde, hvor de ulovlige produkter endnu ikke har været i handlen.

Ved "udlevering til den forurettede" forstås udlevering uden nogen form for godtgørelse eller vederlag til krænkeren.

Foranstaltningerne i bestemmelsen kan kun pålægges ved dom.

Forslagets stk. 2 om, at foranstaltninger i stk. 1 også gælder for materialer og redskaber, der har været anvendt til ulovlig fremstilling varer i strid med en intellektuel ejendomsrettighed, har til formål at gennemføre direktivets art. 10, stk. 1.

I stk. 3 er det præciseret, at foranstaltninger efter stk. 1 skal gennemføres uden nogen form for godtgørelse til krænkeren, medmindre særlige grunde taler herimod. Det kan således ikke afvises, at der vil kunne opstå konkrete situationer, hvor foranstaltningerne foretages med en vis form for kompensation til krænkeren.

Forslaget til stk. 4 gennemfører proportionalitetshensynet i direktivets art. 10, stk. 3. Det indebærer, at retten vil kunne træffe foranstaltninger over for personer i god tro dog under

hensyntagen til forholdet mellem krænkelserens omfang, de beordrede retsmidler og tredje-
mands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under 4.4.3.

Til § 19 c

I forslaget til § 19 c foreslås en ny bestemmelse, hvorefter retten kan bestemme, at der i domme, hvor nogen dømmes efter bestemmelserne om erstatning og tilintetgørelse m.v., skal ske en offentliggørelse af dommen. Forslaget har til formål at gennemføre direktivets art. 15, der er obligatorisk for medlemsstaterne.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre nye krænkelser ved at afskrække en fremtidig krænker og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed. Bestemmelsen har således et præventivt formål.

Det foreslås i stk. 1, at retten på begæring kan bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Det foreslås, at det i ordlyden præciseres, at det er krænkeren, der er forpligtet til at offentliggøre dommen, da dommen er afsagt over den pågældende i anledning af en krænkelse begået af den pågældende. Dette fremgår ikke direkte af ordlyden til direktivets art. 15, men ligger implicit i bestemmelsen.

Det foreslås desuden, at pligten til offentliggørelse kun vedrører domme.

Bestemmelsen er alene rettet mod domme i civile sager.

Forslaget til stk. 2 indebærer for det første, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten kan træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme typer som dagbladets almindelige tekst. Retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering etc. efter begæring fra rettighedshaveren.

Offentliggørelsen kan eksempelvis ske i dagblade eller på internettet, herunder på relevante websites, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens website. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved, at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Ved offentliggørelsen af domme forudsættes det, at persondatalovens regler, herunder behandlingsreglerne i §§ 6-8 overholdes.

I langt de fleste tilfælde, vil domme i civilretlige sager på det immaterialretlige område indeholde § 6 – oplysninger, det vil sige almindelige personoplysninger såsom navn, adresse m.v. Disse oplysninger vil kunne offentliggøres med hjemmel i persondatalovens § 6, stk. 1 nr. 3, hvorefter behandlingen kan finde sted, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – i dette tilfælde krænkeren. En domstolsafgørelse anses for en retlig forpligtelse ifølge bemærkningerne til persondataloven.

I de sjældne forekomne tilfælde, hvor der måtte være tale om offentliggørelse af domme, der indeholder følsomme og fortrolige oplysninger efter persondatalovens §§ 7 eller 8, vil persondataloven medføre, at såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at offentliggøre sådanne oplysninger, så skal dommen anonymiseres, det vil sige, at oplysningerne blokkes ud. Det samme gør sig gældende med hensyn til cpr-nummer, der ikke er en følsom oplysning i persondatalovens forstand, men som alligevel er underlagt en særskilt regulering i persondatalovens § 11.

Straffelovens almindelige regler om beskyttelse af privatlivets fred gælder også i forhold til offentliggørelse af domme. Ligesom efter persondatalovens §§ 7 og 8, vil det være yderst sjældent, at der forekommer oplysninger om personlige forhold efter straffelovens § 264 d i disse domme. Hvis dette alligevel måtte være tilfældet, skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokkes ud.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.5.

Til § 7

Til nr. 1

Der indsættes en ændring af fodnoten i lov om plantenyheder, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195 s. 15).

Til nr. 2

Det foreslås at indsætte overskriften "Straffe- og erstatningsbestemmelser m.m." som ny overskrift.

Til nr. 3 (§§ 26 a – 26 c)

Til § 26 a

Til stk. 1

Det fremgår af forslaget til § 26a stk.1, at den der forsætligt eller uagtsomt krænker en sortsejers ret til en plantenyhed, skal betale erstatning.

Til stk. 2

I overensstemmelse med direktivet indeholder forslaget til stk. 2 og stk. 3 mulighed for at fastsætte erstatningen efter to forskellige modeller. I den i stk. 2 beskrevne model fastsættes erstatningen med udgangspunkt i det lidte tab. Efter denne model skal der tages hensyn til alle relevante aspekter i sagen ved fastsættelsen af erstatningen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er muligt for rettighedshaver at opgøre sit tab. Bestemmelsen svarer til dansk rets almindelige erstatningsregler.

Herudover er det i stk. 2 i overensstemmelse med bestemmelserne i direktivet foreslået, at der ved fastsættelsen af erstatningen kan tages hensyn til den krænkende parts uberettigede fortjeneste. Dette er nyt i forhold til principperne i dansk erstatningsret, hvori erstatningen fastsættes med udgangspunkt i den krænkedes parts lidte tab. Det forekommer sandsynligt, at rettighedshavers tab langt fra altid vil være lig den fortjeneste, som krænkeren har opnået. Det nye kriterium, der foreslås indført, kan således bevirke, at rettighedshaveren kan få en større erstatning end det lidte tab. Dog kan det ikke forventes, at rettighedshaver får dækket både sit fulde tab samt krænkerens fortjeneste. Domstolene vil formentlig fastsætte den samlede erstatning ud fra skønsmæssige betragtninger, hvori krænkerens fortjeneste indgår som et element i beregningen. Kriteriet kan blandt andet tænkes anvendt i situationer hvor en stor virksomhed har krænket en sortsejers ret til en plantenyhed, der indehaves af en jordbruger med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte indehavers tabte fortjeneste, og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste.

Det fremgår af forslagets ordlyd, at opregningen i stk. 2, der vedrører de aspekter, der kan indgå i beregningen af erstatningen, ikke er udtømmende. Det vil sige, at domstolene har mulighed for at inddrage alle relevante aspekter, herunder den krænkedes parts afsætningstab, markedsforstyrrelse og interne tab, der ligeledes indgår som elementer ved fastsættelsen af erstatningen efter gældende ret.

Forslaget indeholder som noget nyt i stk. 2, 2. pkt. muligheden for at tage hensyn til andre elementer end de økonomiske og derved yde en godtgørelse til den krænkede part for den

ikke-økonomiske skade, som denne har lidt. Denne bestemmelse giver således den krænkede part ret til økonomisk kompensation for den ideelle skade, som krænkelsen måtte have medført. Muligheden for at tage hensyn til den ikke-økonomiske skade medfører, at der vil kunne ydes godtgørelse i de tilfælde, hvor kopiprodukter er af så ringe kvalitet, at disse må anses for skadelige for indehaveren af en plantenyhed i ideel henseende. Der findes en tilsvarende mulighed i den gældende ophavsretslov § 83, stk. 3, hvorefter en ophavsmand, fotograf eller udøvende kunstner, hvis ret er krænkede ved retsstridigt forhold, har krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade. Bestemmelsen kan ikke forventes at få den store betydning på plantenyhedsområdet.

Til stk. 3

Den i stk. 3 beskrevne model giver mulighed for, hvor det er hensigtsmæssigt, at fastsætte erstatningen til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som den krænkede part skulle have betalt, hvis der var givet tilladelse til at udnytte opfindelsen. Denne model er tiltænkt anvendt i de situationer, hvor det er vanskeligt at dokumentere tabet og kan således udmåles af domstolen efter skønsmæssige betragtninger med udgangspunkt i vederlaget.

Ifølge ordlyden til stk. 3 fastsættes erstatningen "som minimum" til et beløb svarende til det vederlag, som krænkeren skulle have betalt rettighedshaver ved en lovlig udnyttelse af en beskyttet plantenyhed. Det betyder, at der tillige kan tages hensyn til eksempelvis rettighedshavers udgifter til påvisning og efterforskning af krænkelsen.

Det er den krænkede part, altså rettighedshaveren, der nedlægger påstand over for retten om, hvilken model (henholdsvis stk. 2 og stk. 3), der ønskes anvendt ved fastsættelsen af erstatningen. Det er herefter domstolen, der i overensstemmelse med forhandlingsprincippet, træffer beslutning om, hvilken model, der skal finde anvendelse ved udmålingen af erstatningen.

Til § 26 b

Til stk. 1

Formålet med ændringen af § 26b er at gennemføre direktivets art. 10 om korrigerende foranstaltninger.

Det foreslås, at de foranstaltninger, der omfattes af direktivet, nemlig "tilbagekaldelse fra handlen", "endelig fjernelse fra handlen" og "tilintetgørelse", udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen til forslagets stk. 1.

De foranstaltninger, der er nævnt i direktivet, er ikke udtømmende. Det er op til medlemsstaterne eventuelt at fastsætte yderligere foranstaltninger. Det foreslås, at der i overensstemmelse med bestemmelsen i den gældende patentlov specifikt anføres at også foranstaltningerne "ændring af genstanden på nærmere angivet måde" og "udlevering til den forurettede" kan anvendes. Derved sikres en ensartet implementering af direktivets bestemmelser i dansk ret. Forslagets opregning af foranstaltninger er ikke udtømmende og kan således omfatte alle foranstaltninger, der har til formål at forebygge yderligere krænkelse.

Lovforslaget medfører mulighed for at anvende følgende foranstaltninger:

- 1) Tilbagekaldelse fra handlen".
- 2) "Endelig fjernelse fra handlen".
- 3) "Tilintetgørelse".
- 4) "Udlevering til den forurettede".
- 5) "Ændring af plantenyheden på nærmere angiven måde".

Det er den forurettede, der nedlægger påstand om anvendelsen af den eller de foranstaltninger, der findes hensigtsmæssige at anvende i den konkrete situation.

Ved "tilbagekaldelse fra handlen" forstås en fjernelse af eksempelvis produkter, der krænker en beskyttet plantenyhed, fra detailhandlen med den mulighed, at varerne på et senere tidspunkt kan komme tilbage i handlen. "Tilbagekaldelse fra handlen" kan tænkes anvendt i den situation, hvor de ulovlige produkter tilbagekaldes fra handlen, fordi parterne forhandler om en aftalemæssig løsning i form af eksempelvis en licensaftale. Foranstaltningen kan desuden tænkes anvendt i den situation, hvor rettigheden til en plantenyhed er lige ved at udløbe, og hvor de ulovlige kopier af et beskyttet produkt opbevares i den resterende beskyttelsesperiode.

Ved "endelig fjernelse fra handlen" er muligheden for en midlertidig fjernelse fra detailhandlen ikke tilstede. Fjernelsen er således permanent. Ved "endelig fjernelse fra handlen" er det ikke udelukket, at de ulovlige produkter kan tænkes anvendt i ikke kommercielle forhold.

Ved "tilintetgørelse" forstås destruktion af eksempelvis et produkt, der krænker en beskyttet plantenyhed. "Tilintetgørelse" kan tænkes anvendt i de tilfælde, hvor de ulovlige produkter endnu ikke har været i handlen.

Ved "udlevering til den forurettede" forstås udlevering uden nogen form for godtgørelse eller vederlag til krænkeren.

Foranstaltningerne i bestemmelsen kan kun pålægges ved dom.

Til stk. 2

Bestemmelsen har til formål at gennemføre direktivets art. 10, stk. 1. Af forslaget til stk. 2 fremgår det, at foranstaltninger i stk. 1 også gælder for materialer og redskaber, der har været anvendt til ulovlig udnyttelse af en beskyttet sort. Det kan for eksempel være bejdsemaskiner, transportmaskiner m.v. Forslaget er af teknisk karakter.

Til stk. 3

Bestemmelsen har til formål at gennemføre direktivets art. 10, stk. 2. I bestemmelsen er det præciseret, at foranstaltninger efter stk. 1 skal gennemføres uden nogen form for godtgørelse til krænkeren, medmindre særlig grunde gør sig gældende. Det kan således ikke afvises, at der vil kunne opstå konkrete situationer, hvor foranstaltningerne foretages med en vis form for compensation til krænkeren.

Bestemmelsen berører ikke en mulig erstatning til den forurettede.

Til stk. 4

Forslaget til stk. 4 gennemfører proportionalitetshensynet i direktivets art. 10, stk. 3. Forslaget medfører, at retten vil kunne træffe foranstaltninger over for personer, selvom om disse har handlet i god tro. Retten skal dog i sin afgørelse tage hensyn til forholdet mellem krænkelens omfang, de beordrede retsmidler og tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

Til stk. 5

Forslaget til stk. 5 omfatter en mulighed for, at retten, når det er hensigtsmæssigt, i stedet for anvendelse af foranstaltningerne i stk. 1, kan meddele krænkeren tilladelse til at råde over de krænkende produkter, apparater, materialer og redskaber m.v. i den tid sorten nyder beskyttelse mod et rimeligt vederlag til den forurettede. Bestemmelsen i forslaget til stk. 5 er kun tiltænkt anvendt i de tilfælde, hvor en korrigerende foranstaltning ville være uforholdsmæssigt bebyrdende. Betingelserne for anvendelsen af bestemmelsen er, at krænkeren har

været i god tro, at foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade denne forholdsmæssigt meget, og at et rimeligt vederlag til den forurettede forekommer tilfredsstillende.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.4.4.

Til § 26 c

Til stk. 1

I forslaget til § 26 c foreslås en ny bestemmelse, hvorefter retten kan bestemme, at der i domme, hvor nogen dømmes efter bestemmelserne om erstatning og tilintetgørelse m.v., skal ske en offentliggørelse af dommen. Forslaget til § 26 c har til formål at gennemføre direktivets art. 15, der er obligatorisk for medlemsstaterne.

Formålet med bestemmelsen er at forhindre nye krænkelse ved at afskrække en fremtidig krænker og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed. Bestemmelsen har således et præventivt formål.

Det foreslås i stk. 1, at retten på begæring kan bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Det foreslås, at det i ordlyden præciseres, at det er krænkeren, der er forpligtet til at offentliggøre dommen, da dommen er afsagt over den pågældende i anledning af en krænkelse begået af den pågældende. Dette fremgår ikke direkte af ordlyden til direktivets art. 15, men ligger implicit i bestemmelsen.

Det foreslås desuden, at pligten til offentliggørelse kun vedrører domme.

Bestemmelsen er alene rettet mod domme i civile sager.

Til stk. 2

Forslaget til stk. 2 indebærer for det første, at offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning. For det andet, at offentliggørelsen af dommen skal ske på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges. Det betyder, at retten kan træffe afgørelse om, at offentliggørelsen i for eksempel et dagblad skal ske med samme typer som dagbladets almindelige tekst. Retten træffer afgørelse om offentliggørelsens form, placering etc. efter begæring fra rettighedshaveren.

Offentliggørelsen kan eksempelvis ske i dagblade eller på internettet, herunder på relevante websites, for eksempel krænkerens eller rettighedshaverens website. Endvidere kan offentliggørelsen ske ved, at udsende en meddelelse om dommen via distributionslister til krænkerens kunder.

Ved offentliggørelsen af domme forudsættes det, at persondatalovens regler, herunder behandlingsreglerne i §§ 6-8 overholdes.

I langt de fleste tilfælde, vil domme i civilretlige sager på det immaterialretlige område indeholde § 6 – oplysninger, det vil sige almindelige personoplysninger såsom navn, adresse m.v. Disse oplysninger vil kunne offentliggøres med hjemmel i persondatalovens § 6, stk. 1 nr. 3, hvorefter behandlingen kan finde sted, hvis den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige – i dette tilfælde krænkeren. En domstolsafgørelse anses for en retlig forpligtelse ifølge bemærkningerne til persondataloven.

I de sjældne forekomne tilfælde, hvor der måtte være tale om offentliggørelse af domme, der indeholder følsomme og fortrolige oplysninger efter persondatalovens §§ 7 eller 8, vil persondataloven medføre, at såfremt der efter en konkret vurdering ikke er hjemmel til at offentliggøre sådanne oplysninger, så skal dommen anonymiseres, det vil sige, at oplysningerne skal blokke ud. Det samme gør sig gældende med hensyn til cpr-nummer, der ikke er en følsom oplysning i persondatalovens forstand, men som alligevel er underlagt en særskilt regulering i persondatalovens § 11.

Straffelovens almindelige regler om beskyttelse af privatlivets fred gælder også i forhold til offentliggørelse af domme. Ligesom efter persondatalovens §§ 7 og 8, vil det være yderst sjældent, at der forekommer oplysninger om personlige forhold efter straffelovens § 264 d i disse domme. Hvis dette alligevel måtte være tilfældet, skal dommen anonymiseres, det vil sige oplysningerne skal blokke ud.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.5.

Til § 26d

Plantenyheder, der er beskyttet efter Rådets forordning (EF) nr. 2100/94 af 27. juli 1994 (EF-Tidende 1994, L 227 side 1) om EF-sortsbeskyttelse er ikke omfattet af lov om plantenyheder. Af forordningen artikel 103 fremgår, at krænkelse af rettigheder beskyttet af forordningen skal afgøres efter de retsplejeregler, der finder anvendelse på samme type sager om tilsvarende former for national ejendomsret.

Forordningen er senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 873/2004 af 29. april 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 2100/94 om EF-sortsbeskyttelse (EU-Tidende 2004, L 162 side 38).

Med forslaget til § 26 d, præciseres, at bestemmelserne i §§ 26a – 26c finder tilsvarende anvendelse på krænkelse af plantenyheder, der er omfattet af bestemmelser i nævnte forordning om ef-sortsbeskyttelse.

Rådets forordning om EF-sortsbeskyttelse er gennemført i dansk ret ved lov nr. 301 af 10. maj 1995 om anvendelsen af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om EF-sortsbeskyttelse. Bestemmelserne er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 630 af 20. juli 1993 om straf for overtrædelse af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om EF sortsbeskyttelse.

Til § 8

Den foreslåede bestemmelse indeholder regler om lovens ikrafttræden, som er fastsat til den 1. januar 2006. Direktivets bestemmelser skal være gennemført i national ret inden 29. april 2006.

Til § 9

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan for så vidt angår §§ 1-3 senere sættes i kraft ved kongelig anordning. § 6, der vedrører ændring af lov om fødevarer kan sættes i kraft ved kongelig anordning for Grønland. Bestemmelsen er affattet i overensstemmelse med almindelige hensyn til Færøerne og Grønland.

Bilag 1

Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (Den Europæiske Unions Tidende L 157 af 30. april 2004)

Direktiv 2004/48/EF læses således:

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg(1),

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251(2), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Virkeliggørelsen af det indre marked forudsætter ophævelse af restriktioner for den frie bevægelighed og forbud mod konkurrenceforvridning, og at der samtidig skabes et gunstigt miljø for innovation og investeringer. I den forbindelse er beskyttelsen af den intellektuelle ejendomsret en væsentlig faktor for et velfungerende indre marked. Beskyttelsen af den intellektuelle ejendomsret er vigtig ikke kun for at fremme innovation og kreativitet, men også for at forbedre beskæftigelsen og konkurrenceevnen.

(2) Beskyttelsen af den intellektuelle ejendomsret bør sikre, at opfindere og produktudviklere kan skaffe sig en rimelig indtægt af deres opfindelser eller frembringelser. Den bør desuden danne grundlag for den videst mulige udbredelse af værker, idéer og ny viden. Samtidig bør den ikke være til hinder for ytringsfriheden, den frie bevægelighed for information eller beskyttelsen af personoplysninger, bl.a. på internettet.

(3) Uden effektive midler til at sikre håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder mindskes interessen imidlertid for innovation og kreativitet, og investeringerne vil falde. Det er derfor nødvendigt at sikre, at de materielle regler om intellektuel ejendomsret, der i dag i høj grad henhører under den gældende fællesskabsret, reelt anvendes i Fællesskabet. I den henseende er midlerne til at sikre håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder afgørende for et velfungerende indre marked.

(4) I international sammenhæng er alle medlemsstaterne samt Fællesskabet, for så vidt angår de områder, der hører under dets kompetence, bundet af aftalen om handelsrelaterede aspekter af intellektuelle ejendomsrettigheder («TRIPs-aftalen»), der ved Rådets beslutning 94/800/EF(3) blev godkendt inden for rammerne af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi.

(5) TRIPs-aftalen indeholder bl.a. bestemmelser om midler til håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, der udgør fælles, internationalt gældende regler, som anvendes i alle medlemsstater. Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes internationale forpligtelser, herunder deres forpligtelser i henhold til TRIPs-aftalen.

(6) Der findes herudover internationale konventioner, som alle medlemsstaterne har tiltrådt, og som også indeholder bestemmelser om midler til håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Det gælder bl.a. Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret, Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker og Romkonventionen om beskyttelse af udøvende kunstnere, fremstillere af fonogrammer samt radio- og fjernsynsforetagender.

(7) De høringer, som Kommissionen har foretaget vedrørende dette spørgsmål, viser, at der til trods for TRIPs-aftalen stadig er store forskelle medlemsstaterne imellem med hensyn til midlerne til håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Det varierer således betydeligt fra den ene medlemsstat til den anden, hvilke regler der gælder for de foreløbige foranstaltninger, der bl.a. træffes for at sikre bevismateriale, for udmåling af erstatning, og for behandling af sager med påstand om at bringe krænkelse af den intellektuelle ejendomsret til ophør. I visse medlemsstater findes der ikke foranstaltninger, procedurer og retsmidler som f.eks. retten til information og tilbagekaldelse for den krænkende parts regning af de omtvistede varer, der er bragt i handelen.

(8) Forskellene mellem medlemsstaternes ordninger for håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder er til hinder for et velfungerende indre marked og gør det umuligt at sikre, at intellektuelle ejendomsrettigheder nyder ensartet beskyttelse på hele Fællesskabets område. Denne situation fremmer ikke den frie bevægelighed i det indre marked eller skaber et klima til fremme af sund konkurrence mellem virksomhederne.

(9) De nuværende forskelle svækker ligeledes de materielle regler om intellektuel ejendomsret og splitter det indre marked på dette område. Det medfører, at erhvervslivet mister tilliden til det indre marked, og dermed at investeringerne i innovation og kreativitet falder. Krænkelserne af intellektuelle ejendomsrettigheder synes i stigende grad at have forbindelser til den organiserede kriminalitet. Udviklingen i brugen af internettet har skabt mulighed for øjeblikkelig global udbredelse af piratkopier. Effektiv håndhævelse af de materielle bestemmelser om intellektuel ejendomsret, bør sikres ved en specifik fællesskabsaktion. Indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger på dette område er således en væsentlig forudsætning for, at det indre marked fungerer tilfredsstillende.

(10) Formålet med dette direktiv er indbyrdes at tilnærme lovgivningerne med henblik på at sikre et højt, ækvivalent og ensartet beskyttelsesniveau i det indre marked.

(11) Dette direktiv har ikke til formål at fastsætte harmoniserede regler for retsligt samarbejde, for retternes kompetence, for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, eller at behandle spørgsmålet om, hvilken lov der skal finde anvendelse. Disse områder er omfattet af generelle bestemmelser i fællesskabsretsakter, der i princippet også finder anvendelse på den intellektuelle ejendomsret.

(12) Dette direktiv bør ikke berøre anvendelsen af konkurrencereglerne, særlig traktatens artikel 81 og 82. Foranstaltningerne i dette direktiv bør ikke anvendes til uretmæssigt at begrænse konkurrencen på en måde, der er i strid med traktaten.

(13) Det er nødvendigt at fastlægge så bredt et anvendelsesområde for dette direktiv som muligt for at dække alle de intellektuelle ejendomsrettigheder, der er omfattet af fællesskabsbestemmelserne på dette område og/eller af de berørte medlemsstaters lovgivning. Dette er dog ikke til hinder for, at medlemsstaterne, hvis de ønsker det, af hensyn til nationale behov kan udvide bestemmelserne i dette direktiv til at omfatte illoyal konkurrence, herunder piratkopiering og tilsvarende aktiviteter.

(14) Foranstaltningerne i artikel 6, stk. 2, artikel 8, stk. 1 og artikel 9, stk. 2, skal kun være obligatoriske i forbindelse med handlinger, der udføres i kommerciel målestok. Dette berører ikke medlemsstaternes mulighed for at anvende foranstaltningerne også i forbindelse med andre handlinger. Handlinger, der udføres i kommerciel målestok, er handlinger, der udføres

med henblik på direkte eller indirekte økonomisk eller kommerciel gevinst; dette udelukker normalt handlinger, der udføres af slutforbrugerne, når de handler i god tro.

(15) Dette direktiv bør ikke berøre de materielle regler om intellektuel ejendomsret, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger(4), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer(5) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked(6).

(16) Bestemmelserne i dette direktiv bør ikke berøre de særlige bestemmelser til håndhævelse af rettigheder og vedrørende undtagelser inden for ophavsret og beslægtede rettigheder, der er fastsat i fællesskabsinstrumenter, herunder især sådanne bestemmelser i Rådets direktiv 91/250/EØF af 14. maj 1991 om retlig beskyttelse af edb-programmer(7) eller i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet(8).

(17) De foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der fastlægges i dette direktiv, bør i hvert enkelt tilfælde fastsættes på en sådan måde, at der tages behørigt hensyn til det pågældende tilfældes specifikke karakteristika, herunder de særlige egenskaber ved den enkelte intellektuelle ejendomsret, og, når det er relevant, til krænkelsens forsætlige eller ikke-forsætlige karakter.

(18) Disse foranstaltninger, procedurer og retsmidler bør kunne kræves anvendt ikke kun af rettighedshaverne, men også af personer, der i det omfang det er muligt efter og i overensstemmelse med den relevante lovgivning, har en direkte interesse og søgsmålsret, hvilket kan indbefatte faglige organisationer, der skal varetage forvaltningen af rettighederne eller forsvare de kollektive og individuelle interesser, de repræsenterer.

(19) Da ophavsretten gælder fra det øjeblik, et værk er skabt, og ikke forudsætter formel registrering, er det hensigtsmæssigt at følge reglen i Bernerkonventionens artikel 15, hvori der fastsættes en formodning for, at ophavsmanden til et litterært eller kunstnerisk værk er den, hvis navn er anført på værket. En tilsvarende formodning bør gælde for indehaverne af beslægtede rettigheder, da det ofte er indehaveren af en beslægtet ret, som f.eks. en fonogramproducent, der vil forsøge at forsvare rettighederne og bekæmpe piratkopiering.

(20) Da beviser er af altafgørende betydning for at fastslå en krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, bør det sikres, at der reelt er mulighed for at optage, fremlægge og sikre beviser. Procedurerne bør tage hensyn til forsvarets rettigheder og sikre de nødvendige garantier, herunder beskyttelse af fortrolige oplysninger. Hvad angår krænkelse i kommerciel målestok er det også vigtigt, at domstolene i givet fald kan kræve finansielle og kommercielle dokumenter, herunder bankdokumenter, som er under den formodede krænkende parts kontrol, fremlagt.

(21) Der findes i visse medlemsstater andre foranstaltninger, der skal sikre et højt beskyttelsesniveau, og disse bør være til rådighed i alle medlemsstater. Det gælder retten til information, der gør det muligt at indhente præcise oplysninger om de rettighedskrænkende varers eller tjenesteydelsers oprindelse og distributionskanaler samt om identiteten af tredjemænd, der måtte have deltaget i krænkelsen.

(22) Det er også tvingende nødvendigt, at der fastsættes foreløbige foranstaltninger, som omgående kan bringe krænkelsen til ophør uden at afvente en afgørelse vedrørende realiteten, idet dette skal ske under iagttagelse af retten til forsvar, og idet det påses, at de foreløbige foranstaltninger afpasses efter omstændighederne i den konkrete sag, og idet der stilles den nødvendige sikkerhed til dækning af de omkostninger og det tab, der påføres modparten, hvis kravet viser sig at være grundløst. Disse foranstaltninger er især berettigede, når en forsinkelse vil påføre rettighedshaveren et uopretteligt tab.

(23) Rettighedshaverne bør, uden at dette berører andre tilgængelige foranstaltninger, procedurer eller retsmidler, have mulighed for at anmode om, at der udstedes påbud over for mellemmænd, hvis tjenesteydelser anvendes af tredjemand til at krænke rettighedshaverens industrielle ejendomsret. Betingelser og procedurer for sådanne påbud bør fastsættes i medlemsstaternes nationale lovgivning. For så vidt angår krænkelse af ophavsret og beslægtede rettigheder er der allerede i direktiv 2001/29/EF indført en udstrakt grad af harmonisering. Artikel 8, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF bør derfor ikke berøres af dette direktiv.

(24) Afhængigt af den enkelte sag, og hvis omstændighederne tilsiger det, bør de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der skal indføres, omfatte prohibitive foranstaltninger med henblik på at forebygge yderligere krænkelse af de intellektuelle ejendomsrettigheder. Der bør desuden, i givet fald for den krænkendes parts regning, kunne iværksættes korrigerende foranstaltninger, som f.eks. tilbagekaldelse, endelig fjernelse fra handelen eller tilintetgørelse af de rettighedskrænkende varer, og hvis det er relevant, af de materialer og redskaber, der primært har været anvendt til at skabe eller fremstille varerne. Disse korrigerende foranstaltninger bør tage hensyn til tredjemands interesser, herunder navnlig forbrugere og privatpersoner, der har handlet i god tro.

(25) I tilfælde, hvor en krænkelse er begået uforsætligt, og der ikke er udvist uagtsomhed, og hvor de i dette direktiv fastlagte korrigerende foranstaltninger eller påbud ville være uforholdsmæssigt bebyrdende, bør medlemsstaterne have mulighed for at bestemme, at der som alternativ i visse tilfælde kan ydes den krænkede part økonomisk kompensation. Hvis den kommercielle anvendelse af plagierede varer eller ydelsen af tjenester imidlertid er i strid med anden lovgivning end lovgivningen om intellektuel ejendomsret eller vil kunne skade forbrugerne, bør den pågældende anvendelse eller tjenesteydelse fortsat være forbudt.

(26) Med henblik på at erstatte det tab, der er påført som følge af en krænkelse begået af en krænkende part, der vidste eller havde rimelig grund til at vide, at hans aktiviteter udgjorde en krænkelse, bør der ved udmålingen af erstatningen til rettighedshaveren tages hensyn til alle relevante aspekter som f.eks. rettighedshaverens tab af fortjeneste eller den krænkende parts uberettigede fortjeneste samt i givet fald det ikke-økonomiske tab, der er påført rettighedshaveren. Hvis det f.eks. er vanskeligt at bestemme størrelsen af det faktiske tab, kan erstatningen alternativt beregnes på grundlag af f.eks. de gebyrer og afgifter, som den krænkende part skulle have betalt, hvis han havde anmodet om tilladelse til at anvende den pågældende intellektuelle ejendomsrettighed. Formålet er ikke at indføre en pligt til at fastsætte en erstatning, der har karakter af straf, men at give mulighed for en erstatning på et objektivt grundlag, hvor der samtidig tages hensyn til rettighedshaverens udgifter til f.eks. påvisning og efterforskning af krænkelsen.

(27) Med henblik på yderligere at afskrække en fremtidig krænkende part og fremme en øget bevidsthed hos den brede offentlighed er det hensigtsmæssigt at offentliggøre afgørelserne i sager om krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.

(28) Foruden de civilretlige og administrative foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der fastlægges i dette direktiv, kan strafferetlige sanktioner også i visse tilfælde være et redskab til at sikre håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder.

(29) Erhvervslivet bør deltage aktivt i kampen mod piratkopiering og varemærkeforfalskning. Udarbejdelsen af adfærdskodekser i de kredse, der er direkte berørt af problemerne, udgør et supplement til lovgivningen. Medlemsstaterne bør i samarbejde med Kommissionen tilskynde til udarbejdelse af adfærdskodekser i almindelighed. Kontrollen med fremstillingen af optiske diske, især ved hjælp af en identifikationskode, der påføres diske fremstillet i Fællesskabet, kan medvirke til at begrænse krænkelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder i denne sektor, der i høj grad er offer for piratkopiering. Disse tekniske beskyttelsesforanstaltninger bør dog ikke misbruges til at beskytte markederne og forhindre parallelimport.

(30) Med henblik på at fremme den ensartede anvendelse af dette direktiv bør der fastlægges ordninger for samarbejde og udveksling af oplysninger medlemsstaterne imellem og mel-

lem medlemsstaterne og Kommissionen, navnlig ved oprettelse af et net af kontaktpersoner, der udpeges af medlemsstaterne, og ved regelmæssige rapporter, hvori anvendelsen af dette direktiv og effektiviteten af de foranstaltninger, de forskellige nationale organer træffer, evalueres.

(31) Da målet for dette direktiv af de allerede anførte grunde bedst kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(32) Dette direktiv er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der bl.a. er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Direktivet har navnlig til formål at sikre, at den intellektuelle ejendomsret overholdes fuldt ud i overensstemmelse med chartrets artikel 17, stk. 2 -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENSTAND OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv vedrører de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er nødvendige for at sikre håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder. I dette direktiv omfatter udtrykket «intellektuelle ejendomsrettigheder» også industrielle ejendomsrettigheder.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Med forbehold af de midler, der er indført eller kan indføres i fællesskabslovgivningen eller i medlemsstaternes lovgivninger, for så vidt disse midler er gunstigere for rettighedshaverne, finder de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger, procedurer og retsmidler anvendelse i overensstemmelse med artikel 3 på enhver krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder som fastsat i fællesskabsretten og/eller den pågældende medlemsstats nationale ret.

2. Dette direktiv berører ikke de særlige bestemmelser om håndhævelse af rettigheder og undtagelser, der er fastsat i fællesskabslovgivningen om ophavsret og ophavsretsbeslægtede rettigheder, særlig direktiv 91/250/EØF, navnlig artikel 7, og direktiv 2001/29/EF, navnlig artikel 2-6 og artikel 8.

3. Dette direktiv berører ikke:

a) fællesskabsbestemmelserne med materielle regler vedrørende intellektuel ejendomsret, direktiv 95/46/EF, direktiv 1999/93/EF og direktiv 2000/31/EF i almindelighed, og artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF i særdeleshed

b) medlemsstaternes forpligtelser i henhold til internationale konventioner, navnlig TRIPs-aftalen, herunder forpligtelserne i relation til strafferetlige procedurer og sanktioner

c) medlemsstaternes nationale bestemmelser om strafferetlige procedurer eller sanktioner i forbindelse med krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.

KAPITEL II

FORANSTALTNINGER, PROCEDURER OG RETSMIDLER

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 3

Almindelige bestemmelser

1. Medlemsstaterne fastsætter de foranstaltninger, procedurer og retsmidler, der er nødvendige for at sikre håndhævelsen af de intellektuelle ejendomsrettigheder, der er omfattet af dette direktiv. Disse foranstaltninger, procedurer og retsmidler skal være fair og rimelige, de må ikke være unødigt komplicerede eller udgiftskrævende, og de må ikke indebære urimelige frister eller medføre ugrundede forsinkelser.

2. Foranstaltningerne og retsmidlerne skal ligeledes være effektive, stå i et rimeligt forhold til krænkelsen og have afskrækkende virkning, og de skal anvendes på en sådan måde, at der ikke opstår hindringer for lovlig samhandel, og at der ydes garanti mod misbrug af dem.

Artikel 4

Personer berettiget til at anmode om anvendelse af foranstaltninger, procedurer og retsmidler

Medlemsstaterne anerkender:

- a) indehavere af intellektuelle ejendomsrettigheder i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse
- b) alle andre personer, der har tilladelse til at anvende disse rettigheder, navnlig licenshaver, i det omfang det er muligt efter og i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse
- c) organisationer til kollektiv forvaltning af intellektuelle ejendomsrettigheder, der er efter reglerne officielt anerkendt som berettigede til at repræsentere indehavere af intellektuelle ejendomsrettigheder, i det omfang det er muligt efter og i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse
- d) faglige interesseorganisationer, der efter reglerne er anerkendt som berettigede til at repræsentere indehavere af intellektuelle ejendomsrettigheder, i det omfang det er muligt efter og i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse

som personer, der kan anmode om anvendelse af de i dette kapitel omhandlede foranstaltninger, procedurer og retsmidler.

Artikel 5

Formodning om ophavs- eller ejendomsret

Ved anvendelse af de i dette direktiv omhandlede foranstaltninger, procedurer og retsmidler

a) er det, for at ophavsmanden til et litterært eller kunstnerisk værk kan betragtes som ophavsmand og dermed være berettiget til at anlægge sag om krænkelse, indtil det modsatte er bevist, tilstrækkeligt, at den pågældendes navn er anført på værket på sædvanlig måde

b) finder bestemmelserne i litra a) tilsvarende anvendelse på indehavere af ophavsretbeslægtede rettigheder for så vidt angår det beskyttede materiale.

Afdeling 2

Bevismateriale

Artikel 6

Bevismateriale

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder på begæring af en part, der har fremført et rimeligt tilgængeligt bevismateriale, der er tilstrækkeligt til at understøtte hans påstande, og som til støtte for sine påstande har angivet bevismateriale, som modparten har kontrol over, kan pålægge modparten at fremlægge det pågældende bevismateriale, under forudsætning af at fortrolige oplysninger beskyttes. I forbindelse med dette stykke kan medlemsstaterne fastsætte, at et rimeligt udvalg af et betydeligt antal kopier af et værk eller enhver anden beskyttet genstand af de kompetente retslige myndigheder anses for at være rimeligt bevismateriale.

2. På de samme betingelser træffer medlemsstaterne i tilfælde af en krænkelse i kommerciel målestok de nødvendige foranstaltninger til, at de kompetente retslige myndigheder, når det er hensigtsmæssigt, på begæring af en part kan kræve dokumenter med bankoplysninger samt finansielle og kommercielle oplysninger, som modparten har kontrol over, fremlagt, under forudsætning af at fortrolige oplysninger beskyttes.

Artikel 7

Foranstaltninger til sikring af bevismateriale

1. Medlemsstaterne sikrer, allerede inden behandlingen af en sag vedrørende realiteten påbegyndes, at de kompetente retslige myndigheder på begæring af en part, der har fremført et rimeligt tilgængeligt bevismateriale til støtte for sin påstand om, at hans intellektuelle ejendomsret er blevet krænket eller vil blive krænket, træffer afgørelse om, at der omgående skal iværksættes effektive foreløbige foranstaltninger med henblik på at sikre det relevante bevismateriale i forbindelse med den påståede krænkelse, under forudsætning af at fortrolige oplysninger beskyttes. Sådanne foranstaltninger kan omfatte en udførlig beskrivelse af de omtvistede varer med eller uden udtagning af prøver eller en beslaglæggelse af disse og, når det er hensigtsmæssigt, af de materialer og redskaber, der har været anvendt i fremstillingen og/eller distributionen af disse varer og af de hertil hørende dokumenter. Disse foranstaltninger træffes om nødvendigt uden at modparten høres, især hvis en forsinkelse vil kunne påføre rettighedshaveren et uopretteligt tab, eller hvor der foreligger en påviselig risiko for tilintetgørelse af bevismateriale.

Hvis der træffes foranstaltninger til sikring af bevismateriale, uden at modparten høres, underrettes de berørte parter straks efter, at foranstaltningerne er gennemført. En efterfølgende prøvelse under iagttagelse af høringsretten foretages på begæring af de berørte parter, således at det inden for en rimelig frist efter meddelelsen af foranstaltningerne kan afgøres, hvorvidt disse skal ændres, ophæves eller stadfæstes.

2. Medlemsstaterne sikrer, at foranstaltningerne til sikring af bevismateriale kan gøres betinget af, at rekvirenten stiller en tilstrækkelig sikkerhed eller tilsvarende forsikring med henblik på eventuel kompensation af det tab, der påføres rekviriten, jf. stk. 4.

3. Medlemsstaterne sikrer, at foranstaltningerne til sikring af bevismateriale ophæves eller på anden måde ophører med at have virkning på begæring af rekvisitus med forbehold af et eventuelt erstatningskrav, hvis rekvirenten ikke inden for en rimelig frist anlægger sag vedrørende realiteten ved den kompetente retslige myndighed; denne frist fastsættes af den retslige myndighed, der anordner foranstaltningerne, hvis det er muligt ifølge medlemsstatens lovgivning, eller, hvis det ikke er tilfældet, inden for en frist på højst 20 hverdage eller 31 kalenderdage, idet den længste frist benyttes.

4. Hvis foranstaltningerne til sikring af bevismateriale ophæves eller bortfalder som følge af en handling eller undladelse fra rekvirentens side, eller hvis det efterfølgende konstateres, at der ikke forelå nogen krænkelse eller trussel om krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed, skal de retslige myndigheder have beføjelse til på begæring af rekvisitus at pålægge rekvirenten at yde rekvisitus passende erstatning for det tab, der er lidt som følge af disse foranstaltninger.

5. Medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger med henblik på at beskytte vidners identitet.

Afdeling 3

Ret til information

Artikel 8

Ret til information

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder i forbindelse med sager om krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed og som svar på en velbegrundet og forholdsmæssig afpasset begæring fra rekvirenten, kan pålægge den krænkende part og/eller enhver anden person at give oplysninger om oprindelsen af og distributionskanalerne for de varer eller tjenesteydelser, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed, såfremt den pågældende:

- a) er fundet i besiddelse af de omtvistede varer i kommerciel målestok
- b) er fundet i færd med at anvende de omtvistede tjenesteydelser i kommerciel målestok
- c) er fundet i færd med at yde tjenester, der anvendes i de omtvistede aktiviteter, i kommerciel målestok,

eller

d) er blevet identificeret af den i litra a), b) eller c) omhandlede person som indblandet i produktion, fremstilling eller distribution af sådanne varer eller levering af sådanne tjenesteydelser.

2. De i stk. 1 nævnte oplysninger omfatter i givet fald:

- a) navn og adresse på producenter, fremstillere, distributører, leverandører og andre tidligere indehavere af varer eller tjenesteydelser samt på engros- og detailhandelsled
- b) oplysninger om producerede, fremstillede, leverede, modtagne eller bestilte mængder og om den pris, der er opnået for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

3. Stk. 1 og 2 finder anvendelse med forbehold af andre lovbestemmelser, der:

- a) tillægger rettighedshaveren en mere vidtgående ret til information
 - b) regulerer brugen af oplysninger meddelt i henhold til denne artikel i civilretlige eller strafferetlige sager
 - c) omhandler erstatningsansvaret ved misbrug af retten til information
 - d) danner grundlag for at nægte at meddele oplysninger, som ville tvinge den i stk. 1 omhandlede person til at indrømme, at vedkommende selv eller en nær slægtning har deltaget i en krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed,
- eller
- e) omhandler beskyttelsen af fortrolige kilder til information eller behandlingen af personoplysninger.

Afdeling 4

Foreløbige og retsbevarende foranstaltninger

Artikel 9

Foreløbige og retsbevarende foranstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder på begæring af rekvirenten kan

- a) udstede et foreløbigt påbud til en påstået krænkende part med henblik på at forhindre en nært forestående krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed eller midlertidigt og, i givet fald hvis det er muligt i henhold til national lovgivning, under trussel om tvangsbøder, forbyde en fortsættelse af den påståede krænkelse af den pågældende rettighed eller gøre denne fortsættelse betinget af, at der stilles sikkerhed for erstatning til rettighedshaveren; et foreløbigt påbud kan på de samme betingelser udstedes til en mellemmand, hvis ydelser anvendes af tredjemand til krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed; påbud udstedt over for en mellemmand, hvis tjenesteydelser bruges af en tredjemand til at krænke en ophavsrettighed eller beslægtet rettighed, er omfattet af direktiv 2001/29/EF
- b) kræve beslaglæggelse eller aflevering af varer, der mistænkes for at krænke en intellektuel ejendomsrettighed for at forhindre, at de indføres i handelen eller omsættes.

2. I tilfælde af overtrædelser i kommerciel målestok sikrer medlemsstaterne, at de retslige myndigheder, hvis den forurettede part godtgør, at der foreligger omstændigheder, som kan vanskeliggøre inddrivelsen af erstatning, kan kræve arrest i den påståede krænkende parts løsøre, faste ejendom, herunder indfrysning af bankkonti og andre fordringer. Med henblik herpå kan de kompetente myndigheder kræve fremlæggelse af dokumenter med bankoplysninger samt finansielle og kommercielle oplysninger eller passende adgang til de relevante oplysninger.

3. De retslige myndigheder skal, for så vidt angår de i stk. 1 og 2 omhandlede foranstaltninger, have beføjelse til at kræve, at rekvirenten fremlægger alt bevismateriale, som er rimeligt tilgængeligt, således at de med tilstrækkelig stor sikkerhed kan fastslå, at rekvirenten er rettighedshaveren, og at rettighedshaverens rettigheder krænkes, eller at en sådan krænkelse er nært forestående.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 og 2 omhandlede foreløbige foranstaltninger i givet fald kan træffes, uden at modparten høres, især hvis en forsinkelse vil påføre rettighedshave-

ren et uopretteligt tab. I så fald underrettes de berørte parter senest umiddelbart efter, at foranstaltningerne er gennemført.

En efterfølgende prøvelse under iagttagelse af høringsretten foretages på begæring af rekvisitus, således at det inden for en rimelig frist efter meddelelsen af foranstaltningerne kan afgøres, hvorvidt disse skal ændres, ophæves eller stadfæstes.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 og 2 nævnte foranstaltninger ophæves eller på anden måde ophører med at have virkning på begæring af rekvisitus, hvis rekvierten ikke inden for en rimelig frist anlægger sag vedrørende realiteten ved den kompetente retslige myndighed; fristen fastsættes af den kompetente retslige myndighed, der anordner foranstaltningerne, hvis det er muligt efter medlemsstatens lovgivning, eller, hvis det ikke er tilfældet, inden for en frist på højst 20 hverdage eller 31 kalenderdage, idet den længste frist benyttes.

6. De kompetente retslige myndigheder kan gøre de foreløbige foranstaltninger i stk. 1 og 2 betinget af, at rekvierten stiller tilstrækkelig sikkerhed eller tilsvarende forsikring med henblik på eventuel kompensation af det tab, der påføres rekvisitus, jf. stk. 7.

7. Hvis de foreløbige foranstaltninger ophæves eller bortfalder som følge af en handling eller en undladelse fra rekvierten, eller hvis det efterfølgende konstateres, at der ikke forelå nogen krænkelse eller trussel om krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed, skal de retslige myndigheder have beføjelse til på begæring af rekvisitus at pålægge rekvierten at yde rekvisitus passende erstatning for det tab, der er lidt som følge af disse foranstaltninger.

Afdeling 5

Foranstaltninger, der følger af en realitetsafgørelse

Artikel 10

Korrigerende foranstaltninger

1. Uden at det berører den erstatning, der skal udredes til rettighedshaveren som følge af krænkelsen, og uden nogen form for godtgørelse sikrer medlemsstaterne, at de kompetente retslige myndigheder på begæring af rekvierten kan kræve, at der træffes passende foranstaltninger over for varer, som de har fastslået krænker en intellektuel ejendomsrettighed, og i påkommende tilfælde over for de materialer og redskaber, der primært har været anvendt til at skabe eller fremstille de pågældende varer. Disse foranstaltninger omfatter:

- a) tilbagekaldelse fra handelen
- b) endelig fjernelse fra handelen
- c) tilintetgørelse.

2. De retslige myndigheder beordrer disse foranstaltninger gennemført for rettighedskrænkers regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

3. Når en begæring om korrigerende foranstaltninger behandles, tages der hensyn til, at der skal være et forholdsmæssigt forhold mellem krænkelsens omfang og de beordrede retsmidler samt tredjemands interesser.

Artikel 11

Påbud

Medlemsstaterne sikrer, at de retslige myndigheder, når der er truffet en retsafgørelse, som fastslår en krænkelse af en intellektuel ejendomsrettighed, kan udstede et påbud til den krænkende part med henblik på at forhindre fortsat krænkelse. Hvis det er muligt efter national lovgivning, pålægges der ved manglende overholdelse af et påbud i givet fald en tvangsbøde for at sikre, at påbuddet overholdes. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at rettighedshaverne har mulighed for at ansøge om udstedelse af et påbud til en mellemmand, hvis tjensteydelser anvendes af tredjemand til at krænke en intellektuel ejendomsrettighed, jf. dog artikel 8, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF.

Artikel 12

Alternative foranstaltninger

Medlemsstaterne kan bestemme, at de kompetente retslige myndigheder, når det er hensigtsmæssigt, og på begæring af den, der kan pålægges de i denne afdeling nævnte foranstaltninger, kan beordre betaling til den forurettede af en kontant godtgørelse i stedet for anvendelse af foranstaltningerne i denne afdeling, hvis denne person har handlet uforsætligt og ikke har udvist uagtsomhed, hvis gennemførelsen af de pågældende foranstaltninger ville skade ham uforholdsmæssigt meget, og hvis en kontant godtgørelse til den forurettede forekommer rimeligt tilfredsstillende.

Afdeling 6

Erstatning og sagsomkostninger

Artikel 13

Erstatning

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente retslige myndigheder på begæring af den forurettede pålægger den krænkende part, der vidste eller med rimelighed burde vide, at hans aktiviteter medførte en sådan krænkelse, at betale rettighedshaveren en erstatning, der står i rimeligt forhold til det tab, denne har lidt som følge af krænkelsen.

Når de retslige myndigheder fastsætter erstatningen

a) skal de tage hensyn til alle relevante aspekter, såsom negative økonomiske konsekvenser, herunder tabt fortjeneste, som den forurettede har lidt, den krænkende parts uberettigede fortjeneste, og, når det er hensigtsmæssigt, andre elementer end de økonomiske, f.eks. den ikke-økonomiske skade, rettighedshaveren har lidt som følge af krænkelsen

b) eller de kan, som et alternativ til litra a), når det er hensigtsmæssigt, fastsætte erstatningen til et fast beløb på grundlag af elementer, der som minimum svarer til størrelsen af de gebyrer eller afgifter, som den krænkende part skulle have betalt, hvis han havde anmodet om tilladelse til at anvende den pågældende intellektuelle ejendomsrettighed.

2. I sager, hvor den krænkede part har krænket intellektuelle ejendomsrettigheder uden at vide det eller uden at have rimelig grund til at vide det, kan medlemsstaterne bestemme, at de retslige myndigheder kan træffe beslutning om tilbagebetaling af et overskud eller om betaling af en erstatning, der kan være fastsat på forhånd.

Artikel 14

Sagsomkostninger

Medlemsstaterne sikrer, at rimelige og forholdsmæssigt afpassede sagsomkostninger og andre udgifter, som den part, der har vundet sagen, har afholdt, som generel regel bæres af den part, der har tabt sagen, medmindre billighedshensyn taler imod dette.

Afdeling 7

Offentliggørelsesforanstaltninger

Artikel 15

Offentliggørelse af retsafgørelser

Medlemsstaterne sikrer, at de retslige myndigheder i søgsmål vedrørende krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder kan træffe afgørelse om, at der på begæring af rekvirenten og for den krænkende parts regning træffes passende foranstaltninger til formidling af information om afgørelsen, og at retsafgørelsen opslås og offentliggøres i sin helhed eller i uddrag. Medlemsstaterne kan give mulighed for yderligere offentliggørelsesforanstaltninger, der er afpasset efter de særlige forhold, herunder bekendtgørelse på en iøjnefaldende måde.

KAPITEL III

SANKTIONER ANVENDT AF MEDLEMSSTATERNE

Artikel 16

Sanktioner anvendt af medlemsstaterne

Med forbehold af de i dette direktiv fastsatte civilretlige og administrative foranstaltninger, procedurer og retsmidler kan medlemsstaterne anvende andre hensigtsmæssige sanktioner, når intellektuelle ejendomsrettigheder er blevet krænkede.

KAPITEL IV

ADFÆRDSKODEKSER OG ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 17

Adfærdskodekser

Medlemsstaterne tilskynder til:

a) at erhvervssammenslutninger og -organisationer på fællesskabsplan udarbejder adfærdskodekser, som bidrager til håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder, bl.a. ved at anbefale, at der på optiske diske anvendes en kode til identifikation af fabrikanten

b) at Kommissionen får tilsendt udkast til adfærdskodekser på nationalt plan og fællesskabsplan og eventuelle evalueringer af anvendelsen af disse adfærdskodekser.

Artikel 18

Evaluerings

1. Tre år efter den i artikel 20, stk. 1, fastsatte dato sender hver medlemsstat Kommissionen en rapport om gennemførelsen af dette direktiv.

På grundlag af disse rapporter udarbejder Kommissionen en rapport om anvendelsen af dette direktiv, herunder en evaluering af effektiviteten af de foranstaltninger, der er truffet, og en vurdering af direktivets virkninger for innovation og udvikling af informationssamfundet. Denne rapport fremsendes til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg. Den ledsages eventuelt og hvis det er nødvendigt under hensyn til udviklingen i fællesskabsretten af forslag til ændringer af dette direktiv.

2. Medlemsstaterne hjælper og bistår Kommissionen i det omfang, det er nødvendigt, ved udarbejdelsen af den i stk. 1, andet afsnit, nævnte rapport.

Artikel 19

Udveksling af oplysninger og kontaktpersoner

For at fremme samarbejde, herunder udveksling af oplysninger, medlemsstaterne imellem og mellem medlemsstaterne og Kommissionen udpeger hver medlemsstat en eller flere nationale kontaktpersoner vedrørende spørgsmål i forbindelse med gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i dette direktiv. Den meddeler navn og adresse på disse nationale kontaktpersoner til de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 20

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 29. april 2006. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 21

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 22

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2004.

På Europa-Parlamentets vegne

P. Cox

Formand

På Rådets vegne

M. Mc Dowell

Formand

(1) EUT C 32 af 5.2.2004, s. 15.

(2) Europa-Parlamentets udtalelse af 9.3.2004 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets afgørelse af 26.4.2004 .

(3) EFT L 336, af 23.12.1994, s. 1.

(4) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31. Ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).

(5) EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12.

(6) EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

(7) EFT L 122 af 17.5.1991, s. 42. Ændret ved direktiv 93/98/EØF (EFT L 290 af 24.11.1993, s. 9).

(8) EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10.

Bilag 2

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1136 af 16. november 2004, foretages følgende ændringer:

Som fodnote til lovens titel indsættes:

"Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L 105/15).

§ 58. Den, som forsætligt eller uagtsomt begår patentindgreb, er pligtig at udrede rimeligt vederlag for udnyttelsen af opfindelsen samt erstatning for den yderligere skade, som indgrebet måtte have medført.

Stk. 2. Begår nogen patentindgreb, uden at det sker forsætligt eller uagtsomt, er han, om og i det omfang det skønnes rimeligt, pligtig at udrede vederlag og erstatning efter bestemmelserne i stk. 1.

§ 59. Foreligger patentindgreb, kan retten i den udstrækning, det skønnes rimeligt, efter påstand træffe bestemmelser til forebyggelse af misbrug af produkter, der er fremstillet i henhold til den patenterede opfindelse eller af apparat, redskab eller andet, hvis anvendelse ville indebære patentindgreb. Det kan

§ 58. Den, som forsætligt eller uagtsomt begår patentindgreb, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberetigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatning i medfør af stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at udnytte opfindelsen.

§ 59. Med henblik på at forebygge yderligere patentindgreb kan retten, efter påstand, ved dom, blandt andet bestemme, at et produkt, der udgør et patentindgreb, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endelig fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) at genstanden skal ændres på

således bestemmes, at genstanden skal ændres på nærmere angivet måde eller tilintetgøres eller, hvor det drejer sig om en patentbeskyttet genstand, udleveres til den forurettede mod vederlag. Dette gælder dog ikke over for den, som i god tro har erhvervet den pågældende genstand eller erhvervet rettigheder herover, og som ikke selv har begået patentindgreb.

Stk. 2. Når ganske særlige grunde dertil foreligger, kan retten uanset bestemmelsen i stk. 1 efter påstand meddele tilladelse til at råde over de i stk. 1 nævnte produkter, apparater, redskaber og andet i patentets gyldighedstid eller en del af denne mod rimeligt vederlag og i øvrigt på rimelige vilkår.

en nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på apparater, materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af en patenteret opfindelse.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren, og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1 skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkersens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan, efter påstand, give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, apparater, materialer, redskaber eller lignende i patentets gyldighedstid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun, hvis

- 1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,
- 2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget, og
- 3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.

§ 60, Stk. 2. Den pågældende er kun pligtig i det i § 58, stk. 2, angivne omfang at udrede erstatning for skade som følge af indgreb, der er sket før bekendtgørelsen om patentets meddelelse efter § 20.

§ 60, *stk. 2.* Den pågældende skal kun betale erstatning efter § 58 for skade som følge af indgreb, der er sket før bekendtgørelsen om patentets meddelelse efter § 20, i det omfang det skønnes rimeligt.

§ 60 a. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 58- 60, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

§ 83, stk. 2, sidste pkt. I sådanne tilfælde omfatter patentbeskyttelsen dog kun det, som fremgår såvel af de offentliggjorte patentkrav som af patentkravene i henhold til patentet. § 57 gælder dog ikke, ligesom den pågældende kun er pligtig at udrede erstatning for skade i det i § 58, stk. 2, angivne omfang.

§ 83, stk. 2, sidste pkt. § 57 finder ikke anvendelse, og den pågældende skal kun betale erstatning efter § 58 for skade, i det omfang det skønnes rimeligt.

§ 2

I varemærkeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 782 af 30. august 2001, som ændret ved § 4 i lov nr. 451 af 10. juni 2003, foretages følgende ændringer:

Som fodnote til lovens titel indsættes:

”Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L195/15).”

§ 43. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en andens varemærkeret, er pligtig at udrede rimeligt vederlag for udnyttelsen af varemærket samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

§ 43. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en andens varemærkeret, skal betale en erstatning til den forurettede.

stk. 2. Foreligger der hverken for-

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberet-

sæt eller uagtsomhed, er krænkeren pligtig at udrede rimeligt vederlag og erstatning efter bestemmelserne i stk. 1, i det omfang det skønnes rimeligt.

stk. 3. Er varemærkesretten stiftet ved registrering, finder reglerne i stk. 1 også anvendelse for tiden mellem ansøgningens indlevering og mærkets registrering, dersom krænkeren vidste eller burde vide, at ansøgningen var indleveret.

Stk. 4. Borgerlige sager, for hvis udfald anvendelsen af denne lov er af væsentlig betydning, anlægges ved Sø- og Handelsretten i København, medmindre parterne vedtager andet.

§ 44. I sager om krænkelse af en varemærkeret kan retten bestemme, at der skal træffes foranstaltninger til forebyggelse af misbrug af varemærket. I så henseende kan det b.l.a. bestemmes, at de ulovligt anbragte varemærker skal fjernes fra de varer, der er i den pågældendes besiddelse eller i øvrigt står til vedkommendes rådighed, eller om fornødent at varerne skal tilintetgøres eller udleveres til den forurettede.

tigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatning i medfør af stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at anvende varemærket.

Stk. 4. Er varemærkeretten stiftet ved registrering, finder reglerne i stk. 1 også anvendelse for tiden mellem ansøgningens indlevering og mærkets registrering, dersom krænkeren vidste eller burde vide, at ansøgningen var indleveret.

Stk. 5. Borgerlige sager, for hvis udfald anvendelsen af denne lov er af væsentlig betydning, anlægges ved Sø- og Handelsretten i København, medmindre parterne vedtager andet.

§ 44. Med henblik på at forebygge yderligere krænkelse af varemærkeretten kan retten, efter påstand, ved dom, blandt andet bestemme, at en vare, som krænker en varemærkeret, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endelig fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) at de ulovligt anbragte varemærker skal fjernes.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovligt fremstilling af de krænkende varer.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden

godtgørelse til krænkeren, og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1, skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkersens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

§ 44 a. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 43 og 44, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

§ 3

I designloven, jf. lov nr. 1259 af 20. december 2000, som ændret ved § 2 i lov nr. 451 af 10. juni 2003, foretages følgende ændringer:

Som 2. pkt. i fodnoten til lovens titel indsættes:

”Loven indeholder desuden bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUTidende 2004.”

§ 37. Den, som forsætligt eller uagtsomt begår designindgreb, skal betale rimeligt vederlag for udnyttelsen af designet samt erstatning for den yderligere skade, som indgrebet måtte have medført.

Stk. 2. Begår nogen designindgreb, uden at det sker forsætligt

§ 37. Den, som forsætligt eller uagtsomt begår designindgreb, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberet-

eller uagtsomt, og har den pågældende derved haft vinding, har den, om og i det omfang det skønnes rimeligt, pligt til at udrede vederlag og erstatning efter bestemmelserne i stk. 1, dog ikke ud over den vinding, denne må antages at have haft ved designindgrebet.

§ 38. Foreligger designindgreb, kan retten efter påstand af den forurettede, i det omfang det skønnes rimeligt, til forebyggelse af fortsat designindgreb bestemme, at produkter, som er ulovligt fremstillet eller indført her i landet, eller produkter, hvis udnyttelse ville indebære et designindgreb, skal ændres på nærmere angiven måde eller tilintetgøres eller, hvor det drejer sig om ulovligt fremstillede eller indførte produkter, udleveres til den forurettede mod vederlag. Dette gælder dog ikke over for den, som i god tro har erhvervet de pågældende produkter eller erhvervet rettigheder herover, og som ikke selv har begået designindgreb.

Stk. 2. Når ganske særlige grunde dertil foreligger, kan retten uanset bestemmelsen i stk. 1 efter påstand meddele tilladelse til at råde over ulovligt fremstillede eller indførte produkter i designets beskyttelsestid eller en del af denne mod rimeligt vederlag og i øvrigt på rimelige vilkår.

tigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatning i medfør af stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at anvende designet.

§ 38. Med henblik på at forebygge yderligere designindgreb kan retten, efter påstand, ved dom, blandt andet bestemme, at et produkt, der udgør et designindgreb, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endelig fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) at designet skal ændres på en nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovligt fremstilling af de krænkende produkter.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren, og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1, skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelserens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan efter påstand

give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, materialer, redskaber eller lignende i designets beskyttelsestid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun hvis

- 1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,
- 2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget, og
- 3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.

§ 39, 3. pkt. Erstatning for skade som følge af indgreb, der er sket, før akterne er gjort tilgængelige for enhver, er den pågældende kun pligtig at udrede i det i § 37, stk. 2, angivne omfang.

§ 39, 3. pkt. Den som har begået designindgreb før akterne er gjort tilgængelige for enhver, og som derved har haft vinding, skal betale erstatning efter § 37 i det omfang det skønnes rimeligt, dog ikke ud over den vinding, denne må antages at have haft ved designindgrebet.

§ 39 a. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 37 og 38, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

§ 4

I lov nr. 778 af 9. december 1987 om beskyttelse af halvlederprodukters udformning (topografi), foretages følgende ændringer:

Som fodnote til lovens titel indsættes:

”Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

§ 14. Den, som krænker en andens eneret i henhold til denne lov, skal udrede rimeligt vederlag for udnyttelsen af topografien samt erstatning for den yderligere skade, som krænkelsen måtte have medført.

§ 15. Foreligger der krænkelse af eneretten til en topografi, kan retten bestemme, at eksemplarer af topografien eller halvlederprodukter, der er fremstillet ved hjælp af topografien, skal ændres på nærmere angivet måde, tilintetgøres, eller udleveres den forurettede, eventuelt mod et vederlag.

stk. 2. Når ganske særlige grunde foreligger, kan retten efter påstand meddele tilladelse til forsat at råde over eksemplarer eller produkter, som er nævnt i stk. 1, i enerettens gyldighedstid eller en del af denne mod rimeligt vederlag og i øvrigt på rimelige vilkår.

2004/48/EF om håndhævelse af ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L 195/15).”

§ 14. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en eneret i henhold til denne lov, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberetigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatning i medfør af stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at udnytte eneretten.

§ 15. Med henblik på at forebygge yderligere krænkelser kan retten, efter påstand, ved dom, blandt andet bestemme, at eksemplarer af topografien eller halvlederprodukter, der er fremstillet ved hjælp af topografien, der krænker eneretten i henhold til denne lov, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endelig fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) at topografien eller halvlederprodukter, der er fremstillet ved hjælp af topografien, skal ændres på en nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovligt fremstilling af de krænkende produkter.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren, og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1, skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelserens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan efter påstand give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, materialer, redskaber eller lignende i enerettens beskyttelsestid eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog kun, hvis

- 1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,
- 2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade krænkeren uforholdsmæssigt meget, og
- 3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.

§ 15 a. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 14 og 15, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

§ 5

Indsættes efter høringen.

§ 6

I lov nr. 526 af 24. juni 2005 om fødevarer foretages følgende ændringer:

Som fodnote til lovens titel indsættes:

”Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EU-Tidende 2004 nr. L 195/15).”

§ 19 a. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en intellektuel ejendomsrettighed inden for lovens område, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberetigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatning i medfør af stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af det vederlag, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at udnytte rettigheden.

§ 19 b. Med henblik på at forebygge yderligere krænkelser kan retten, efter påstand, ved dom, blandt andet bestemme, at et produkt, der krænker en intellektuel ejendomsrettighed i henhold til denne lov, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endelig fjernes fra handlen,
- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede,

- eller
- 5) at genstanden skal ændres på nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på apparater, materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovlig fremstilling af de krænkende varer.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren, og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1, skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelsens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

§ 19 c. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 19a og 19b, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

§ 7

I lov om plantenyheder, lovbe-
kendtgørelse nr. 145 af 1. marts
2001, som ændret ved § 6 i lov nr.
967 af 4. december 2002, foretages
følgende ændringer:

Som 1. fodnote til lovens titel ind-
sættes:

” Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/44/EF af 6. juli 1998 om retlig beskyttelse af bioteknologiske opfindelser (EF-Tidende 1998 nr. L 213, s. 13). og bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF af 29. april 2004 om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT 2004, L 195, s 15).”

Efter § 25 indsættes som ny overskrift.:

”Straffe- og erstatningsbestemmelser m.m.”

§ 26 a. Den, som forsætligt eller uagtsomt krænker en sortsejers ret til en plantenyhed, skal betale en erstatning til den forurettede.

Stk. 2. Erstatningen efter stk. 1 fastsættes under hensyntagen til blandt andet den forurettedes tabte fortjeneste eller krænkerens uberetigede fortjeneste. Der kan herudover fastsættes en godtgørelse for andre elementer end de økonomiske, herunder den ikke-økonomiske skade, som den forurettede har lidt.

Stk. 3. Erstatning i medfør af stk. 1 kan fastsættes til et beløb, der som minimum skal svare til størrelsen af den licensafgift, som krænkeren skulle have betalt, hvis denne havde fået tilladelse til at udnytte plantenyheden.

§ 26 b. Med henblik på at forebygge yderligere krænkelser kan retten, såfremt der er nedlagt påstand herom, ved dom, blandt andet bestemme, at et produkt, der krænker en beskyttet plantenyhed, skal

- 1) tilbagekaldes fra handlen,
- 2) endelig fjernes fra handlen,

- 3) tilintetgøres,
- 4) udleveres til den forurettede, eller
- 5) at plantenyheden skal ændres på nærmere angiven måde.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på apparater, materialer, redskaber eller lignende, der primært har været anvendt til ulovlig udnyttelse af en plantenyhed.

Stk. 3. Foranstaltningerne efter stk. 1 skal gennemføres uden godtgørelse til krænkeren, og berører ikke en mulig erstatning til den forurettede. Foranstaltningerne skal gennemføres for krænkerens regning, medmindre særlige grunde taler herimod.

Stk. 4. Ved en dom om foranstaltninger efter stk. 1, skal retten tage hensyn til forholdet mellem krænkelserens omfang, de beordrede foranstaltninger og tredjemands interesser.

Stk. 5. Retten kan, såfremt der er nedlagt påstand herom, give krænkeren tilladelse til at råde over de i stk. 1 og 2 nævnte produkter, apparater, materialer og redskaber i den tid sorten nyder beskyttelse eller en del af denne mod et rimeligt vederlag. Dette gælder dog ikke, hvis

- 1) krænkeren hverken har handlet forsætligt eller uagtsomt,
- 2) foranstaltningerne efter stk. 1 ville skade denne uforholdsmæssigt meget, og
- 3) et rimeligt vederlag er tilstrækkeligt.

§ 26 c. I en dom, hvorved nogen dømmes efter §§ 26 a og 26 b eller § 26 d, jf. § 26 a - § 26 c, kan retten på begæring bestemme, at dommen skal offentliggøres i sin helhed eller i uddrag.

Stk. 2. Pligten til offentliggørelsen påhviler krænkeren. Offentliggørelsen skal ske for krænkerens regning og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges.

§ 26 d. Bestemmelserne i §§ 26 a – 26 c, finder tilsvarende anvendelse ved krænkelser af plantenyheder, der er beskyttet i medfør af Rådets Forordning EF 2100/94 af 27. juli 1994 om EF-sortsbeskyttelse.

§ 8

Loven træder i kraft den 1. januar 2006.

§ 9

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1-3 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3 § 6 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 3

Hexal A/S
Activinova
Advokatrådet
Akademiet for De skønne kunster
Akademiet for de Tekniske Videnskaber
Alfa-Laval Fish And Meat Engineering A/S
ALK-Abelló
Arbejderbevægelsens Erhvervsråd
Arla Foods
Astma-Allergi Forbundet
AUTIG Autobranchens Industriforening i Danmark
Bager- og Konditormestre i Danmark
Beagle
Bech, Bruun Dragsted Advokatfirma
BFID Brancheforeningen for farmaceutiske
Biodania
Biodynamisk Forbrugersammenslutning
Biotechnologisk Institut
Brancheforeningen for Frø
Brødrene Hartmann A/S
Bryggeriforeningen
Budde, Schou & Ostenfeld A/S
Carlsberg A/S
Chas. Hude A/S
Chr. Hansen A/S
Coloplast A/S
COOP A/S - Centrallaboratoriet
Coop Danmark A/S
DAFFO
DAKO A/S
DAKOFO
Danfoss A/S
Danisco A/S
Danmarks Aktive Forbrugere
Danmarks Apotekerforening
Danmarks Biavlerforening
Danmarks Fiskehandlere
Danmarks Fiskeindustri- og Eksportforening
Danmarks Fiskeriforening
Danmarks Fiskeriundersøgelser
Danmarks Fødevarerforskning
Danmarks Frugthandlere
Danmarks Jordbrugsforskning
Danmarks Restauranter og Cafeer
Danmarks Røgeriejerforening
Danmarks Sportsfiskerforbund
Danmarks Tekniske Universitet
Dansk Ægproduktforening

Dansk Akvakultur
 Dansk Åleproducentforenings Sekretariat
 Dansk Arbejdsgiverforening
 Dansk Design Center
 Dansk Erhvervsfjerkræ
 Dansk Erhvervsfrugtavl
 Dansk Erhvervgartnerforening
 Dansk Frøhandler Forening
 Dansk Fødevareråd
 Dansk Forening for Industriens Patent- og Varemærkespecialister
 Dansk Forening til Bekæmpelse af Produktpirateriv/adv. Sture Rygaard
 Dansk Handel & Service
 Dansk Handel & Service
 Dansk Havbrugerforening
 Dansk Industri
 Dansk Isindustri
 Dansk Kvæg
 Dansk Landbrug
 Dansk Landbrugsrådgivning, Landscentret
 Dansk Patent- og Varemærkekonsulentforening af 1953
 Dansk Pelsdyravlerforening
 Dansk Planteværn
 Dansk Slagtefjerkræ
 Dansk Supermarked
 Dansk Toksikologi Center
 Dansk Transport og Logistik
 Dansk Varefakta Nævn
 Danske Arkitekters Landsforbund/
 Akademisk Arkitektforening
 Danske Frøavlere
 Danske Håndværksslagtere
 Danske Helsekostforretningers Brancheorganisation
 Danske Læskedrik Fabrikanter
 Danske Slagterier
 Danske Slagtermestres Landsforening
 Danske Svineproducenter
 Danske Veterinærhygiejniskeres Organisation (DVO)
 Datatilsynet
 De Danske Patentagenters Forening
 De Samvirkende Købmænd
 DEG Dansk Erhvervgartnerforening
 Den danske Brancheorganisation for Vitalmidler
 Den Danske Dyrlægeforening
 Det Danske Fjerkræråd
 Det Økologiske Fødevareråd
 Det Økologiske Råd og Selskab
 Det Veterinære Sundhedsråd
 DFO, Dansk Flavour Organisation
 Diabetesforeningen
 Direktoratet for FødevareErhverv

Dumex-Alpharma A/S
 Durascan Medical Products A/S
 Elektronikindustrien
 Emballage- og Transportinstituttet
 Emballageindustrien
 Erhvervs og Byggestyrelsen
 Ernæringsrådet
 F.L. Smidth & Co. A/S
 Ferring A/S
 Ferrosan A/S
 Ferskvandsfiskeriforeningen
 Finansministeriet
 Fiskeridirektoratet
 FødevareIndustrien
 Forbrugerrådet
 Foreningen af autoriserede vildtbehandlings virksomheder
 Foreningen af Bioteknologiske Industrier i Danmark
 Foreningen af Dagligvaregrossister
 Foreningen af Danske Fiskefoderfabrikanter
 Foreningen af Danske Planteforædlere
 Foreningen af Danske Spiritusfabrikanter
 Foreningen af Danske Stammeejere af Mark- og Havefrø
 Foreningen af Forretningsdrivende i Københavns Kødbý
 Foreningen af Frugtimportører i Danmark
 Foreningen af Frugtvinsfabrikanter i Danmark
 Foreningen af Danske Havfrøgrossister
 Foreningen Af Kommercielle Danske Internet Sites
 Foreningen Danske Designere
 Foreningen for Biodynamisk Jordbrug
 Foreningen for Danmarks Farve- og Lakindustri
 Foreningen for Danmarks Fiskemel- og Fiskeolieindustri
 Foreningen Industriel Retsbeskyttelse
 Forsvarsministeriet
 Frugtindustriforeningen
 GN Danavox A/S
 Gosh Cosmetics (E. Tjellesen) A/S
 Gribskovsbanens værksted
 Grumsens Maskinfabrik A/S

H. Lundbeck A/S
 Haldor Topsøe A/S
 Håndværksrådet
 Håndværksrådet
 Hans Harding ApS
 Heat Transfer Tønder A/S
 Heiden A/S
 Helsebranchens Leverandørforening
 Høiberg ApS
 HORESTA

HTS Interesseorganisationen
 HTS Interesseorganisationen
 Indenrigs- og Sundheds ministeriet
 Ingeniørforbundet i Danmark
 Ingeniørforeningen i Danmark
 International Transport Danmark
 Internationalt Patentbureau A/S
 Justitsministeriet
 Kaffe- & Teimportørforeningen
 Kaj Hansen ApS
 Kantineledernes Landsklub
 Kartonnage- og bølgepapindustriens arbejdsgiverforening
 Københavns Slagtermesterforening
 Kødbranchens Fællesråd
 Konkurrencestyrelsen
 Konsumfiskeindustriens Arbejdsgiverforening
 Kosan Teknova A/S
 Kost & Ernæringsforbundet
 Kulturministeriet
 Kvindeligt Arbejderforbund i Danmark

KVL
 Landboforeningerne
 Landsforeningen Den Lokale Andel
 Landbrugsrådet
 Landbrugsrådet
 Landsforeningen af Danske Mælkeproducenter
 Landsforeningen til fremme af opfinders rettigheder v. Willy Pedersen
 Landskontoret for Heste
 Landsorganisationen af Danmarks
 Detailfiskehandlere
 Landsorganisationen i Danmark (LO)
 Landsudvalget for Svin
 Larsen & Birkeholm A/S
 LEGO Holding A/S
 LIF Lægemedelindustriforeningen
 LIF, Lægemedelindustriforeningen
 Lindholst & Co. A/S
 LK A/S
 Løvens Kemiske Fabrik
 Mælkeproducenter i Danmark
 Magnus Jensens Eftf.
 Man B&W Diesel A/S
 Mejeriforeningen
 MIFU, Margarine Industri Foreningen
 Miljøministeriet
 Ministeriet for Familie og Forbrugeranliggender
 Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
 Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling

Nærbutikkernes Landsforening
 Nærings- og Nydelsesmiddelarbejderforbundet
 NeuroSearch A/S
 Nilfisk-Advance A/S
 NIRO A/S
 NKT Research & Innovation A/S
 NOAHs Sekretariat
 NOPALAX
 Novo Nordisk A/S
 Novozymes A/S
 Nycomed A/S
 Øgruppen - Dansk Økologileverandørforening
 Økologisk Landsforening
 Økonomi- og Erhvervsministeriet
 Ole Olsson Rådgivende Civilingeniører ApS
 Opfinderforeningen.dk
 Organisationen Dansk Aquakultur
 Ostehandlerforeningen for Danmark
 Oticon A/S
 Papirvareindustriens Arbejdsgiverforening
 Patentgruppen ApS
 Patrade A/S
 PCG, Producenter af Komprimerede Gasser
 Plantenyhedsnævnet
 Plastindustrien i Danmark
 Plougmann & Vingtoft A/S
 Pressalit A/S
 Profa A.m.b.A
 Radiometer Medical A/S
 RBF RestaurationsBranchens Forbund
 Rockwool International A/S
 Sabroe Refrigeration A/S
 Sammenslutningen af Danske Fiskeriforeninger
 Sammenslutningen af Danske Havne
 Sammenslutningen af Danske Ørredeksportører
 Sammenslutningen af Danske Sortsejere
 Sandel, Løje & Wallberg
 ScanFoam Cleaning Equipment ApS
 SEDAN
 SID, Specialarbejderforbundet i Danmark
 SJP Consult
 Skandinavisk Tobakskompagni A/S
 Slagteriernes Forskningsinstitut
 Smithkline Beecham Consumer Health Care
 Sø- og Handelsretten
 Statens Seruminstitut
 TDJ
 Teknologirådet
 Teknologisk Institut
 Udenrigsministeriet

Undervisningsministeriet
Udvalget for plantesorter og udsæd
Unomedical A/S
VELUX Industri A/S
Veterinærmedicinsk Industriforening
Viking Life-Saving Equipment A/S
Vita Care A/S
VSOD
Zacco Danmark A/S